

கழக வெளியீடு: கருளக

மாண்பமைந்த மாணவர்

ஆசிரியர் :

புலவர் இரா இளங்குமரன்:

மு மு உயர்கிலைப் பள்ளி, திருநகர், மதுரை - 6

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
சென்னை-1 மதுரை-1 திருநெல்வேலி-6
1970

இராம இளங்குமரன் (1930)

© 1970 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

Ed 1 January 1970

E3119
(5) N10

MAANBAMYNTA MAANAVAR

(Paper used: 51×76 cms., 10·9 kg. White Printing)

Appar Achakam, Madras-1. (-/8)

பதிப்புரை

‘பருவத்தே பயிர் செய்’ என்பது தமிழ் நாட்டுப் பழமொழி. இது பயிர்த் தொழில் ஒன்றினைக் குறித்து மட்டுமே எழுந்ததன்று. உலகியல் வாழ்வு என்னும் நன்னிலத்தில் ‘நல்வாழ்வு’ என்னும் பயிரினை வளர்க்கவும் இப் பழமொழி எழுந்தது எனல் பொருந்தும்.

வாழ்க்கையில் பருவங்கள் பல. அவற்றுள் மாணவப் பருவம் மாண்பு மிக்கதோர் பருவமாகும். இப் பருவத்தில் தான் மாணவர் தம் அறியாமை என்னும் களையினை அகற்றி, பண்பென்னும் நீர்பாய்ச்சி, கல்வி என்னும் வித்திட்டு, அறிவு என்னும் கதிரினைப் பெற்று, நல்வாழ்வு வாழக் கடமைப்பட்டவர்களாகின்றனர்.

இத்தகைய மாண்புமிக்க மாணவப் பருவத்தின் சிறப்புத் தெரிந்து பயன்படுத்துவது யாங்ஙனம் என்பதை எட்டுத் தலைப்புக்களில் திட்டவட்டமாகத் தெளிவாக, மாணவர் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில், நல்ல தமிழில் அழகுற எடுத்துரைக்கிறார் இந் நூலாசிரியர்.

இத்தகைய பயன் தரும் நூல்களை மாணவர்கள் கற்பா ராயின், மாணவருலகில் இற்றைநாள் காணப்பெறும் அல்லல்கள் அறவே நீங்கு மென்பது திண்ணம்.

‘மாண்பமைந்த மாணவர்’ என்னும் இப்பயனுள்ள நூலைச் செவ்வனே இயற்றிய இந்நூலாசிரியருக்குக் கழகத்தின் நன்றி என்றும் உரியது. மாணவருலகம் இதனை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கற்று மாண்புறும் என நம்புகிறோம்.

— சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

1.	மாணவப் பருவம்	...	1
2.	மாணாக்கர் தரம்	...	14
3.	நூற் பயிற்சி	...	27
4.	நல்லவையும் அல்லவையும்	...	37
5.	தூண்டலும் துலங்கலும்	...	50
6.	முயற்சியும் முன்னேற்றமும்	...	61
7.	முட்டுக் கட்டை	...	74
8.	எடுத்துக்காட்டான இளமையர்	...	86

1. மாணவப் பருவம்

மாண்புத்தன்மை அமைந்தவரே மாணவர் எனப் படுவர். மாணவரின் நினைவு, சொல், செயல் எல்லாம் அவருக்கு மாண்பு தருவனவாக இருத்தல் வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் உண்மையாகவே அவர் மாணவர் என்னும் பெயர்த்தகுதிக்கு உரியவர் ஆவர். ஆதலால் மாணவ மணிகளே! உங்கள் நினைவாலும், சொல்லாலும் செயலாலும் உங்களுக்கு மாண்பு ஏற்படும் வண்ணம் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று இப்பொழுதே உறுதி கொள்வீர்களாக!

இளமையிற் கல் :

இளம் பருவத்தினராக இருந்து பள்ளிக்கும் கல்லூரிக்கும் செல்பவர்களையே மாணவர் என்பது உலக வழக்காக உள்ளது. உண்மையில் கல்விக்கு இளமை, முதுமை எனப் பருவ வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. எந்நாளும் கற்றுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். 'ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டா' என்பது உலகநீதி. ஆயினும், கல்விக்கு ஏற்ற இனிய

பருவம் இளமையே ஆகும். கற்பதற்கு என்றே அமைந்த பருவம் இளமையே என்பதும் பொருந்தும். அதனால்தான், 'இளமையிற் கல்' என்று 'முதிய ஓளவையர் கட்டளை இட்டுள்ளார்.

ஐந்தும் ஐம்பதும் :

நல்வாழ்வு வாழ்வதற்காகவே மக்களாகப் பிறந்துள்ளோம். அந்நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய பயிற்சிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பருவம் இளமையே ஆகும். ஆகவே, இளம்பருவத்திலேயே நீங்கள் உங்கள் எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய அறிவு வளர்ச்சி, பண்பு வளர்ச்சி, உடல் வளர்ச்சி, தொழிற் பயிற்சி ஆகியவற்றைத் தவறாமல் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதனை வலியுறுத்துவதற்காகவே, “ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா?” என்று நம் முன்னோர் வினாவினர். “தொட்டில் பழக்கம் கூடுகாடும்படும்” என்று துணிந்து உரைத்தனர்.

இளமை வெள்ளம் :

இளம் பருவம் வெள்ளம்போல் ஓடி ஒழிவது ; கண்காணிப்புடன் இருந்து நல்ல அணையிட்டுக் கொண்டவர்களே வெள்ளநீரைத் தடுத்து நிறுத்தி வயலுக்குப் பாய்ச்சிப் பயன்கொள்ள முடியும். காலம் என்பது கடிய வெள்ளம் ! உலகெலாம் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டு ஆள்பவர் நினைத்தாலும் ஒரு நொடியளவு கூட அதனை நிறுத்தி வைக்க இயலாது. ஆகவே, இளம் பருவத்தை எவ்வளவு பயன்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவும் நீங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். கரும்பை ஆட்டிச் சாறு எடுத்துக் கொண்ட பின்னர்ச்

சக்கையை எரிப்பதில் தவறு இல்லை. அதுபோல் இளமைப் பயன் அனைத்தையும் வீணாக்காமல் பெற்றுக் கொண்டிருக்காளாயின் அவ்விளமை கடந்துபோனது பற்றிப் பின்னர்க் கவலைப்படவேண்டியது இல்லை.

பேறுகள் பதினாறு :

ஒவ்வொருவரும் தம் வாழ்வில் பெறவேண்டிய பேறுகள் பதினாறு என்பர். அவை புகழ், கல்வி, வலிமை, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்பன. இப்பதினாறனுள்ளும் தலையாயது 'நன்மக்கட்பேறு' என்பது வள்ளுவர் கருத்து. ஏன்? நன்மக்களைப் பெற்றெடுத்தவர்களுக்கு, எஞ்சிய பதினைந்து பேறுகளும் தாமே தேடிவந்தடையும் என்பது அவர் கண்ட தெளிவு. ஆதலால், நன்மக்களாகப் பிறந்த நீங்கள், எஞ்சிய பேறுகளையெல்லாம் பெற்று, உங்களைப் பெற்றவர்களுக்கும் அவற்றை வழங்கி, நன்கு வாழ்வீர்களாக!

மலரும் மக்களும் :

இல்லறம் என்னும் சோலையில் மலர்ந்த மலர்களே மக்கள். மலர்ந்தவை எல்லாம் மலர்களே எனினும் நறுமணமும் பெரும்பயனும் தருபவையே மலர்கள் என்று பாராட்டவும் மதிக்கவும் பெறும். அதுபோல் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் மக்களே எனினும் சிறந்த அறிவும் உயர்ந்த பண்பும், சீரிய செயல் திறமும் வாய்ந்தவர்களே உலகத்தவர்களால் மக்கள் என்று பாராட்டி மதிக்கப்பெறுவர். நறுமணமலர், தான் பிறந்த சோலையில் மட்டும் அல்லாமல் அடுத்துள்ள

சாலையிலும் கமழ்ந்து, பக்கமெல்லாம் மணம் பரப்பும். அதுபோல் நன்மக்களாகப் பிறந்த நீங்களும், நீங்கள் பிறந்த குடும்பத்துக்கு மட்டும் அல்லாமல் சுற்றம், குழலுக்கும் உலகுக்கும் நலம் செய்பவர்களாகத் திகழ வேண்டும்.

நரையும் நன்மக்களும் :

பிசிராந்தையார் என்பவர் ஒரு புலவர் ; அவர் மிக முதியராக இருந்தார் ; எனினும் அவருக்கு நரை தோன்றவில்லை. அதனை வியப்பாகக் கருதிய வேறு சில புலவர்கள் பிசிராந்தையாரிடம், “பெரியீர், நுமக்கு மிகுந்த முதுமை உண்டாகியும்கூட, அந்த முதுமைக்கு அடையாளமாகத் தோன்றும் நரை இன்னும் தோன்ற வில்லையே, ஏன் ?” என்று வினாவினர். அவ்வினாவுக்கு விடையாகப் பிசிராந்தையார் உரைத்தவற்றுள் ஒன்று ‘நன்மக்கட் பேறு’ ஆகும். “மாண்பு நிரம்பிய மக்களை நான் பெற்றிருக்கிறேன்; என் குறிப்பு இன்னதென அறிந்து அவர்கள் செயலாற்றுகிறார்கள். ஆகவே, எனக்குக் கவலை சிறிதும் இல்லை. கவலை இல்லாமை யால் நரை தோன்றவில்லை ” என்று விரித்துரைக்கிறார் அவர். இவ்வாறே, உங்கள் பெற்றோர்கள் உங்களைப் பற்றிப் பிறரிடம் கூறிப் பெருமைப் படவும் கவலை யற்று நெடுங்காலம் வாழவும் நீங்கள் துணையாவீர்கள் என்றால் நீங்கள் நன்மக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

பெற்றவர் பேறு:

உங்கள் பெற்றோர்கள் உங்கள்மேல் செலுத்தும் அன்புக்கு அளவில்லை. தாங்கள் எத்துயரை உற்றாலும் எவ்வறுமைப் பட்டாலும் அத்துயரும் அவ்வறுமையும்

உங்களைச் சாரக்கூடாது என்று கருதித் தாங்களே அனுபவிக்கிறார்கள். உங்கள் கண்ணில் நீர் வழிந்தால் தங்கள் கண்ணில் குருதி வழிவதாகக் கருதித் துடைக்க முன்துகிறார்கள். அவர்கள் செலுத்தும் அன்பு, அருளே வடிவான இறைவன் செலுத்தும் அன்புக்கு ஒப்பானதாகும். அதனால்தான், ஆண்டவனை அருள் அடியார்கள் அனைவரும், 'அன்னை' என்றும், 'அப்பன்' என்றும், 'அம்மை அப்பன்' என்றும் அழைத்து அழைத்துத் தங்கள் அல்லல்களை அழித்து இன்புற்றிருக்கின்றனர். இத்தகு தெய்வச் சிறப்புடைய பெற்றோர்கள் அகமும் முகமும் மகிழ் நீங்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வது அவர்களுக்குச் செய்யும் கைம்மாறு ஆகும்.

இளமை இன்பம் :

தாய் தந்தையர் தங்கள் குழந்தைகள் மேல் செலுத்தும் இன்ப அன்பை நெடுநாட்கள் நுகரவேண்டும் என்பது இயற்கையின் ஆவல் போலும்! ஆட்டுக் குட்டி பிறந்த சிறிது பொழுதுக்குள்ளே ஓடி ஆடத் தொடங்கி விடுகின்றது; பசுக்கன்றும் அன்றே நடந்து விடுகின்றது; கோழிக் குஞ்சும் சிறிது பொழுதுக்குள் உலாவத் தொடங்கிவிடுகின்றது. ஆனால் குழந்தைகள் மட்டும் உட்காருவதற்குச் சில திங்கள் செல்லுகின்றன; தவழ்வதற்கும், தத்தி நடப்பதற்கும், ஓடி ஆடுவதற்கும் சிலச்சில திங்கள் செல்கின்றன. மழலை பொழிவதோ சிலச்சில ஆண்டுகள் அளவுக்கும் நீடிக்கின்றது. இவையெல்லாம் குழந்தைகளால் பெற்றோர்கள் அடையத்தக்க இன்பங்களை நெடுங்காலம் அடையவேண்டும் என்னும் இயற்கை நோக்கத்தாலேயாகும். அத்தகைய பெற்றோர்களுக்கு அவர்கள் வாழ்

நாளெல்லாம் இன்பம் செய்பவர்களாக நீங்கள் இருக்க வேண்டுவது உங்கள் கடமை அல்லவா !

குழலும் யாழும்:

குழல் என்பதோர் இசைக் கருவி; அது மிகமிக எளிமையானது; ஆனால் அதன் இசை கேட்பவர்களை மெல்லாம் இன்ப வெள்ளத்தில் நீந்தச் செய்யவல்லது. யாழ் என்பதும் ஓர் இசைக்கருவி. அது செய்நேர்த்தியில் இணையற்றது. அதன் இசையும் கேட்பவர்களை வயப்படுத்த வல்லது இவ்விசைகளைக் கேட்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பெற்றோர்களின்முன், தங்கள் குழந்தை தளர் நடையிட்டு வந்து கனிவாய் மழலை பொழியுமானால் அவர்களுக்குக் குழலிசையும் யாழிசையும் வெறுத்துப் போகும்; மழலையே தணியாச் சுவை ஊட்டும்; “குழல் இனிதோ? யாழ் இனிதோ? மழலை இனிதோ? என்ற வினா எழுப்பப் படுமானால், “மழலைக்கு இணையானது எதுவும் இல்லை” என்றே கூறுவார்கள். எவராவது குழலை இனியது; யாழே இனியது என்பார் ஆனால், அவர் தம்மக்கள் மழலை மொழியைக் கேட்கும் பேறு வாய்க்காதவராகவே கருதப்படுவர். இத்தகைய அன்புப் பெற்றோர்களை எதிர்த்து மக்கள் உரையாடுவதும் வசைமொழியால் வாட்டுவதும் வன்சொல் கூறுவதும் பெரும் பாவம். அப்பாவம் உங்கள் வாழ்வில் ஒரு பொழுதும் தலைக்காட்டாதிருக்குமாக!

கூழங் கோள்கையும்:

கூழ் என்னும் சொல்லின் பழம்பொருள் உணவு என்பதாகும். ஆனால் இந்நாளில் அச்சொல் ஓர் எளிய

உணவைக் குறிக்கின்றது. அமிர்து என்பதும் ஓர் உணவு. ஆனால் அது மக்கள் வாழ்வில் கிட்டாத ஒன்றாகும். அது தேவர்களுக்கே உரியது என்றும், அவர்களுக்கு இறவாத வாழ்வு தந்துகொண்டிருப்பது என்றும் கூறுவர். ஆகவே கூழ் என்பது உணவில் கடைப்பட்டதாகக் கருதப்பெறும் ஒன்று என்றும், அமிர்து என்பது உணவு வகையில் ஒப்பற்ற ஒன்று என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், தம் சிறுபிள்ளைகள் சிறிய கைகளால் அள்ளித் துழாவிய கூழைத் தாம் உண்ணும் போது பெற்றோர்களுக்கு அமிர்தினும் இனியதாக இருக்கும். இது கூழின் சுவையா? தம் குழந்தைகளின் கையில் பட்டதால் அதற்கு உண்டாகிய சுவையா? கூழையும் அமுதாக நுகரும் பெற்றோர்களுக்கு நீங்கள் செய்யும் கைம்மாறு என்ன? “இவளையும் இவளையும் பெறுவதற்கு இவர்களின் பெற்றோர்கள் என்ன தவம் செய்தார்களே!” என்று பிறர் எண்ணி வாழ்த்துமாறு வாழ்வதே ஆகும்.

காலமும் களமும்:

பிறப்பு அனைவருக்கும் பொதுவானது; இறப்பும் எவர்க்கும் பொதுவானது. ஆனால் இடையே வரும் சிறப்பு அவரவர் பண்பாலும் அறிவாலும் முயற்சியாலும் பெறக்கூடியது. இடையே வந்து சேரக் கூடிய சிறப்பை அடையாதவர் இந்த உலகத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்ததற்குரிய அடையாளமே இல்லாமல் மறைந்து போகின்றனர். அத்திப்பழத்துள் புழுக்கள் ஒரு நாட் பொழுதுக்குள் ஆயிரக் கணக்கில் தோன்றி, “எப்படி இருந்தன? எப்படி வாழ்ந்தன? எப்படி இறந்தன?” என்று எவரும் அறியமுடியாமல் இறந்துபோகும்.

அந்தப் புழுக்களைப் போன்றவர் அவர். ஆகவே, நீங்கள் அனைவரும் சிறந்தவர் ஆவதற்குரிய ஆர்வமும் முயற்சியும் உடையவராக விளங்குதல் வேண்டும். அதற்கு வித்திட்டு வளர்க்க வேண்டிய பருவம் இவ்விளமையே. வித்திட்டு வளர்த்ததற்குரிய இடம் கல்வி நிலையமே.

காலம் கருதுக :

‘பருவத்தே பயிர்செய்’ என்னும் பழமொழி உழவுத் தொழிலுக்கு மட்டும் உரியது அன்று. ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் உரியதே ஆகும். கல்விக்குத் தகுதியாக அமைந்தது இளமைப் பருவமே எனக் கண்டோம். அப்பருவத்தில் நன்றாகக் கற்றுக் கொள்ளவும், பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பண்புகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் தவறினால் பின்னாலில் பெருங் கேடாகும். “உழும் காலத்தில் ஊர்வழி போய்விட்டால், அறுக்கும் காலத்தில் ஆள் தேட வேண்டியது இல்லை” என்பது போல் பிற்கால வாழ்வு அமைந்து விடும். ஆகவே, “இளம் பருவம் எங்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்கு என்றே கிடைத்துள்ளது” என்று கருதிக் கல்வியையே கண்ணாகக் கொண்டு நீங்கள் கற்க வேண்டும்.

கற்பவை கற்க :

வெள்ளைத் துணியில் எந்தச் சாயத்தையும் நனைக் கலாம். நன்றாகப் பிடித்துக் கொள்ளும். இளக்கமான மண்ணில் குயவர் தம் மனம்போல் கலங்கள் வளைய முடியும். வெள்ளைத் துணியையும், இளக்கமான மண்ணையும் போன்றதே இளம்பருவம். இப்பருவத்தில் எந்தக் கருத்தும் எந்தப் பயிற்சியும் எளிதாகப் பதிந்து விடும். ஆகவே, தரம் பிரித்துத் தக்கவற்றைக்

கற்பதில் கருத்துச் செலுத்த வேண்டும். அதனால் தான் 'கற்க' என்று மட்டும் கூறாமல் 'கற்பவை கசடறக் கற்க' என்று திருவள்ளுவர் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். நீங்கள், அவர் வழி வழி வந்த பெயரர்கள். ஆகவே அவர் கூறிய வண்ணம் 'கற்க வேண்டுபவற்றை மட்டும் கற்பீர்களாக!' அவற்றைக் கசடறக் கற்பீர்களாக!

பள்ளிக்கு வந்ததன் பயன் :

பெற்றோர்கள் உங்களைப் பள்ளிக்கு ஏன் அனுப்பியுள்ளனர்? வீட்டிலே நீங்கள் பெற முடியாத அறிவு, பண்பாடு முதலியவற்றைப் பெறுதற்காகவே உங்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்பியுள்ளனர். அவற்றை நீங்கள் பள்ளியில் பெறத் தவறினாலோ, அரைகுறையாகப் பெற்றாலோ நீங்கள் பள்ளிக்கு வந்த பயன் நிறைவேறவில்லை; உங்கள் பெற்றோர்களின் ஆவல் நிறைவேறவில்லை; உங்களுக்கு அயராமல் கற்பித்த ஆசிரியர்களின் முயற்சி பயன்பெறவில்லை என ஆகும். இவை மட்டுமல்லாமல் உங்களுக்கென அரசு செலவிட்ட தொகை இழப்பாகின்றது; உங்கள் எதிர்கால நல்வாழ்வோ முழுமையாகப் பாழாகி விடுகின்றது. இந்நிலையை, நெஞ்சோடு பொருத்தி நீங்கள் எண்ணிப் பார்ப்பீர்களேயானால் பொழுதை வீண்வழியில் போக்காமல் உழைப்பதில் ஊன்றுவீர்கள்.

நன்றி மறவேல் :

உழுது விதைத்து உரமிட்டு நீர் பாய்ச்சிக் களை எடுத்துக் காவல் புரிந்த உழவன், தன் பயிர் பயன் தராத போனால், அல்லது அப்பயிரின் பயனைப் பிற ரொருவர் கொள்ளை கொண்டு போனால் பொறுக்க மாட்டான்; வெறுக்கவும் செய்வான். அதுபோல்

உங்கள் முயற்சி இல்லாமையால் உங்கள் கல்வித்தரம் குறையுமானாலும் சரி, உங்கள் குழந்தைகளைக் கேட்டால் உங்கள் கல்வித் தகுதி குறையுமானாலும் சரி, உங்கள் மேல் மாறாத உள்ளன்புடைய உங்கள் பெற்றோர்களின் வெறுப்புக்கு நீங்கள் ஆளாகத் தவற மாட்டீர்கள். அவ்வாறு நீங்கள் ஆளாவீர்களானால், “செய்ந்நன்றி கொன்ற மக்கள்” என்றே கருதப் பெறுவீர்கள்.

நிரம்பிய வாழ்வு :

மாணவச் செல்வங்களே ! நீங்கள் நிறை செல்வர்களாக உயருங்கள் ; உங்களை நீங்கள் நல்லவற்றாலும் ; நிரப்பலாம் ; அல்லவற்றாலும் நிரப்பலாம். அறிவொளியாலும் நிரப்பலாம் ; அறியாமை இருளாலும் நிரப்பலாம் ; நிரப்புதல் உங்கள் கையிலேயே இருக்கிறது. நீங்கள் உங்களை எவ்வாறு நிரப்பப் போகிறீர்கள் ? எதனால் நிரப்பப் போகிறீர்கள் ?

ஒளி விளக்கு :

ஒரு தந்தையார் இருந்தார் ; அவருக்கு மக்கள் இருவர் இருந்தனர் ; இருவரையும் அழைத்தார் தந்தையார். “என் மைந்தர்களே! உங்கள் அறைகளை நீங்கள் விரும்பிய பொருள்களால் நிரப்பி வைக்க வேண்டும். நான் மாலையில் வந்து காணுவேன். எவன் முழுவதும் நன்றாக நிரப்பி வைத்திருக்கின்றானோ அவனுக்குப் பரிசு அளிப்பேன்” என்றார். மைந்தர் இருவரும் ‘தந்தை சொல்லிக்க மந்திரம் இல்லை’ என்று தத்தம் அறைகளை நிரப்பி வைத்தனர். தந்தையார் தாம் கூறியவாறே மாலையில் தம் மைந்தர் நிரப்பிவைத்த அறைகளைக் காணுமாறு வந்தார். மூத்தவன் அறையின் அருகே வந்தார். உள்ளே புகழுடியவில்லை. ஏன்? அவன்

வாயில்வரை வைக்கோலை அடைத்து வைத்திருந்தான். அதனைக் கண்டு ஏக்கமுற்ற தந்தை இளையவன் அறைக்குச் சென்றார். அறை முழுவதும் நறுமணம் கமழ்ந்தது; அங்கு ஒளி விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. அறை ஒளியாலும் நறுமணத்தாலும் நிரம்பி இருந்தது. அறையின் நடுவே அமைந்திருந்த மேசையின்மேல் உயர்ந்த நூல்கள் சில இருந்தன! இளையவனது அறிவுக் கூர்மையை எண்ணி எண்ணி வியந்து பாராட்டினார் தந்தை! பரிசுகள் பல வழங்கினார்.

ஒரு பெரியவர் தம் சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு காய்கறிக் கடைக்குப் போனார். சிறுவன் கையிலே காய்கறி வாங்கி வைப்பதற்கேற்ற கூடை இருந்தது. போகும் வழியில் ஓரிடத்தில் கழிவு தாட்கள் கிடக்கக் கண்டார் பெரியவர்; “பையா! இவற்றை அள்ளிக் கூடையில் போடு” என்றார். “இத்தாட்கள் எதற்காக அப்பா?” என்றான் சிறுவன். “காரணம் கேட்காதே! சொன்னபடி அள்ளிப் போடு” என்றார். சிறுவன் கூடையில் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டான்.

சிறிது தொலைவு சென்றதும் ஓரிடத்தில் கிடந்த குப்பையைச் சுட்டிக்காட்டி “இதனையும் அள்ளிப் போடு” என்றார். சிறுவன் மறுக்காமல் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டான். அப்படியே அவர் கட்டளைப் படி வேறோர் இடத்தில் கிடந்த வாழைப்பழத் தோல்களை அள்ளிக்கொண்டான். கூடையில் ஏறத் தாழ முக்கால் பங்கு நிரம்பிவிட்டது.

காய்கறிக் கடையை அடைந்ததும் அகத்திக்கீரைக் கட்டு வாங்கினார்; கத்தரிக்காயும் வாழைக்காயும் வாங்கினார். கூடை நிரம்பி விட்டது. “அப்பா! நமக்கு

மிகமிக விருப்பமான தக்காளி இன்னும் வாங்கவில்லை ; சுவைமிக்க உருளைக் கிழங்கு வாங்கவில்லை ; சத்தான வெண்டைக்காய் வாங்கவில்லை ; கூடை நிரம்பி விட்டதே என்ன செய்வது ?” என்றான்.

“ஏன் அவற்றையும் வாங்குவோம். கூடையில் முடிந்த மட்டும் வைத்துப்பார்” என்றார். “அப்பா ! இனி ஒரு பொருளையும் வைக்க முடியாது. கூடை நிரம்பிவிட்டது.” என்றான் சிறுவன். “கூடை கொள்ளாது என்றால் புறப்படு, போகலாம்,” என்றார் தந்தை. இருவரும் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

“குப்பை, தாள், வாழைப்பழத்தோல் இவற்றை அள்ளவில்லையானால் தக்காளி, உருளை, வெண்டை முதலியவற்றை வாங்கி இருக்கலாம். வேண்டாதவற்றை அள்ளி நிரப்பியதால்தான் வேண்டியவற்றை வாங்க முடியவில்லை,” என்று சிறுவன் தன் தாயிடம் குறை கூறினான். இந்த வாய்ப்பையே எதிர்நோக்கி இருந்த தந்தையார், “தம்பி, வேண்டாத குப்பை கூளங்களைக் கூடையில் போட்டு நிரப்பியதால், வேண்டிய காய்கறிகளை வாங்க முடியவில்லை, அது போல் வேண்டாத வெறுக்கத் தக்க பயனற்ற செய்திகளை உன் மூளையில் நிரப்பி வைத்துக் கொண்டால் வேண்டிய செய்திகளை உன் மூளையில் உன்னால் நிரப்ப முடியாது என்பதை உணர்ந்துகொள்” என்றார். சிறுவன் அப்பொழுதுதான் தனக்கு நல்லறிவு வருவிப்பதற்காகவே தந்தையார் இச்செயல் செய்ததாக உணர்ந்து திருந்தினான்.

இக் கதைகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் எண்ணிப் பார்த்து உங்கள் உள்ளத்தை நீங்கள் எவற்றால் நிரப்ப

வேண்டும் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள். ஒளியும் பயனும் மிக்க கருத்தால் உங்கள் உள்ளத்தை நீங்கள் நிரம்பிக் கொள்வதிலேதான் உங்கள் வாழ்க்கையின் வெற்றி அடங்கிக் கிடக்கிறது என்பதை உணர்ந்து செயல்படுவீர்களாக! “என் மக்களும் நிரம்பினர்” என்னும் பிசிராந்தையார் உரையை மெய்யாக்குவீர்களாக!

உலகத்தின் உரை :

அன்புள்ள மாணவர்களே ! உங்கள் உதவியை உங்கள் பெற்றோர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர் ; உற்றார் உறவினர் எதிர்பார்க்கின்றனர் ; ஈடும் ஏடும் எதிர் நோக்குகின்றன. ஏன்? எதிர்கால உலகமே உங்களை எதிர் நோக்குகின்றது. உலகமே உங்கள் ஒவ்வொருவர் முன்னரும் நின்று, ‘நீ பிறந்தாய், வளர்ந்தாய், வாழ்ந்தாய், நான் தந்த உணவை உண்டாய், நீரைப் பருகினாய், உடையை உடுத்தாய், எவ்வெவ் வகையால் இன்பம் அடைய வேண்டுமோ அவ்வளவும் அடைந்தாய், ஆனால் நீ எனக்குக் கைம்மாருகத் தந்தது என்ன? எனக்குப் பாரமாகவா நீ பிறந்தாய்? பகுத்தறிவுடைய மாந்தர் இனத்தில் பிறந்த பயன் இதுதானா? முன்னோர் உனக்கு வைத்துள்ள வளங்களைப் பார்! நீ உன் பின்னோர்க்கென என்ன நலங்களை வைத்துச் செல்லப் போகிறாய்? அவற்றை இப்பொழுதே எண்ணிப் பார்த்துச் செயலில் இறங்கு!’ என்று ஏவுவதை ஊமையாக இருந்தால் கூட உண்மையுணர்வால் ஏவுவதை உணருங்கள்! உணர்ந்து செயலாற்றுங்கள்! பாரதியார் கூறுவது போல, “உனக்குச் சிறகுகள் தோன்றுக. பறந்து போ! பற! பற! மேலே, மேலே, மேலே!”

2. மாணுக்கர் தரம்

மலையமான் திருமுடிக்காரி என்பவன் ஒரு மன்னன் ; பெருவள்ளல். அவனைக் கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் கண்டு அளவளாவி மகிழ்ந்தார். அப்போது அவர், அம் மன்னனிடம், “வேந்தே ! நின்னைத் தேடி எத்துணையோ புலவர்கள் நாள்தோறும் வருகின்றார்கள் ; அவர்கள் அனைவரையும் ஒப்பானவராகக் கருதாதே ; ஒவ்வொரு புலவர்க்கும் தனித்தனி தன்மைகளும், புலமை ஏற்றத் தாழ்வுகளும் உண்டு என்பதை உணர்வாயாக ; உணர்ந்து அவ்வவர்க்கு ஏற்ற வண்ணம் பரிசில் அளித்துப் போற்றி அனுப்புவாயாக !” என்று வலியுறுத்திக் கூறினார். மாணவ மணிகளே ! உலகம் இவ்வாறுதான் எந்த ஒன்றையும் தரம்பிரித்துக் காண விரும்புகின்றது. தரத்திற்குத் தக்க தகுதி தரவேண்டும் என்றும் கருதுகின்றது. தரம் அறிந்து, கொள்ள வேண்டியதைக் கொள்ளவும், தள்ள வேண்டியதைத் தள்ளவும் செய்கின்றது.

தாய்காணும் தரம் :

உள்ளத்தால் உயர்ந்தவள் தாய். உலகம் என்னும் உயர்ந்த அளவில் பரந்து விரிந்தது அவள் உள்ளம். அவள் உள்ளத்தில் மாசு இல்லை ; சிறுமை இல்லை ; இன்னார் இனியர் என்னும் வேற்றுமை இல்லை. ஆயினும் அத்தாய்உள்ளத்திலும் தரம் பிரித்துக் காணும் தன்மை உண்டு என்றால், பிறர் பிரித்துக் காண்பதில் வியப்பு இல்லை.

அன்னையின் அன்பு:

ஒருவன் அறிவாளி; மற்றொருவன் அறிவிலி; ஒருவன் பண்பாளி; மற்றொருவன் பண்பிலி; ஒருவன் முயற்சியும் செல்வமும் உடையவன்; மற்றொருவன் அவ்விரண்டும் இல்லாதவன். இவ்விருவருள் எவன் மேல் தாய்க்கு முழுநிறை அன்பு உண்டாகும்? இருவரும் தன் வயிற்றுப் பிறந்த மக்களே எனினும் அவர்களின் தகுதி வேறுபாட்டால் தாய் மனமும் வேறுபட்டுவிடுகின்றது. இல்லை! மக்களே தாய் மனத்தை வேறுபடுத்தி விடுகின்றனர் என்பதும் பொருந்தும். இதனை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறியுள்ளான் பாண்டிய வேந்தன் ஒருவன்.

“பிறப்போர் அன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்”

என்பது அவன் மொழி. மாருத தாயன்பை மாற்றுவது மதி கெட்டோர் செயலாக இருக்கலாம். ஆனால் மாணவர்களாகிய உங்கள் செயலாக ஒருபொழுதும் இருத்தல் கூடாது.

வாணிகத்தில் தரம் :

அவர் இவர் என்று இல்லாமல் ஏறக்குறைய அனைவருமே வணிகர் ஆகிவிட்ட காலம் இது. வாணிகத்தில் தரம்பிரிக்கும் அளவுக்கு வேறு எத்தொழிலிலும் இல்லை எனலாம். தேங்காயைத் தட்டிப் பார்த்த அளவிலேயே அதன் முதிர்ச்சியும் வளமும் புலனாகி விடுகின்றன. மண்கலத்தைக் கொட்டிப் பார்த்த வுடனே அதன் வேக்காட்டு அளவும் ஓட்டை உடைவு

நிலைமைகளும் புலனாகி விடுகின்றன. இவ்வாறே வெவ்வேறு பொருள்களைத் தரங்கண்டு பிரித்துக் காண்கின்றனர். விலை ஏற்ற இறக்கம் செய்கின்றனர் ; வாங்குபவர்களும் அவ்வாறே தரங்கண்டு வாங்குகின்றனர்.

மூவகை மாணவர் :

சரியாக அளவிட்டுத் தரம்காண முடியாதவற்றைக்கூட உயர்வு - தாழ்வு என்றோ, மேல் - கீழ் என்றோ, பெரிது - சிறிது என்றோ, நல்லது - கெட்டது என்றோ ஒருவகையில் தரம் பிரித்துக் காணத் துடிக்கின்றனர். இவ்வகைத் துடிப்பு மாணவர்களைத் தரம் பிரித்துக் காணுவதிலும் தவறவில்லை. மாணவர்களின் அறிவு, பண்பு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களை மூவகையினராகப் பிரித்துக் கூறியுள்ளனர். தலை மாணாக்கர், இடைமாணாக்கர், கடைமாணாக்கர் எனப்படுவர் அவர்.

தலை மாணாக்கர் :

உடல் உறுப்புக்களில் எல்லாம் தலைமையானது தலை. அதனிடத்தேதான் கண், காது, மூக்கு, வாய் முதலாய உயர்ந்த உறுப்புக்களும் மூளைப்பகுதியும் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அத்தலைக்கு ஒப்பானவர் தலை மாணாக்கர். அவர்களின் நினைவு, சொல், செயல் எல்லாம் தம் தலைமை நிலையில் இருந்து சிறிதும் இறங்கா. அத்தகு தலைமை மாணாக்கராக நீங்கள் அனைவரும் இருக்க வேண்டும். அந்த ஒன்றையே மாணவப் பருவத்தில் உங்களிடம் இருந்து வீடும் நாடும் எதிர்பார்க்கின்றன.

அன்னம் :

முன்னாளில் சிறப்போடும் சீரோடும் விளங்கிய பறவைகளுள் ஒன்று அன்னம். அவ்வன்னம் பிற பறவை வகைகளுக்கோ, உயிர் வகைகளுக்கோ இல்லாத ஒரு தனித்தன்மை உடையது. பாலும் நீரும் கலந்து இருக்குமானால் பாலை மட்டும் பருகி, நீரை விலக்கிவிடும் ஆற்றல் அதற்கு உண்டு. பாலும் நீரும் பிரிக்க முடியாத அளவில் இரண்டறக் கலக்கக் கூடியன. அவற்றையே பிரித்து எடுக்கும் ஆற்றல் அன்னத்திற்கு இருந்தது என்றால் அது மிகமிக அரிய தன்மையாகும். அவ்வன்னத்தின் தனித்தன்மையை நீங்கள் பெற வேண்டும். ஆசிரியர் கற்பிக்கும் பாடங்களிலும் நீங்களே கற்கும் நூல்களிலும் பிறபிற இடங்களில் அறியும் செய்திகளிலும் சாரமானவற்றை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு சக்கையானவற்றை விலக்கி விடுதல் வேண்டும். வேண்டாச் சமையைத் தலையில் அள்ளி வைத்துக் கொண்டு தள்ளாடாமல் கீழே தள்ளிவிடுவதே தகுதியான செயல். அச்செயலை முயன்று கடைப்பிடிப்பீர்களாக !

பசு :

தலை மாணாக்கர்க்கு உவமையாகக் கூறப் பெறுவனவற்றுள் மற்றொன்று பசு. அன்னத்திற்கமைந்த தனித்தன்மை போலப் பசுவிற்கும் ஒரு தனித்தன்மை உண்டு. அது புல்லைக் கண்ட இடத்தில் வயிரூர மேயும்; நீரைக் கண்ட இடத்தில் பருகும்; நிழலைக் கண்ட இடத்தில் படுத்து, முன்னர்மேய்ந்த இரையை வாய்க்குக் கொண்டு வந்து நன்றாக அசைபோட்டு விழுங்கும். அது போல நீங்களும் வருப்பறை, நூலகம், படிப்பகம் ஆகிய இடங்களில் நுழைந்து வேண்டியமட்டும் கற்பீர்களாக! தகுதியான

இடங்களில் எல்லாம் ஆற்றும் சொற்பொழிவுகளைக்கேட்பீர்களாக! தனியே அமர்ந்து கற்றவற்றையும் பல்கால் சிந்திப்பீர்களாக! தலைமை மாணவர் என்னும் தகுதியைப் பெறுவீர்களாக!

இடை மாணாக்கர்:

இனித் தலைமாணாக்கர்க்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவர்கள் இடைமாணவர்கள் அவர்கள் மன்னும், கிளியும் போல்பவர்.

மண்:

உழுது, வெட்டி, உழைத்த அளவுக்கே பயன் தருவது மண்ணின் இயல்பு. அதுபோல் முயன்று ஆசிரியர் கற்பித்த அளவுக்கே பயன் தருபவர் இடை மாணாக்கர். தமக்கெனத் தனி முயற்சியோ, சிறப்போ உடையவராக இவர் இரார்.

கிளி:

பன்முறை சொல்லிச் சொல்லி வைத்த சொற்களை மட்டுமே சொல்ல வல்லது கிளி. தானாக எந்த ஒரு சொல்லையும் சொல்லுதற்கு அறியாது. அதுபோல் தாமாக எந்த ஒன்றையும் அறிந்து சொல்லவோ, எழுதவோ முடியாமல் ஆசிரியர் சொல்லி வைத்த அளவுக்கே அறிந்து அமைபவர் இடைமாணாக்கர். அவர்கள் எடுத்த செயலைப் பிறர் உதவியுடன் ஓர் அளவு நிறைவேற்றும் திறம் உடையவர்களாக இருப்பர்.

கடைமாணாக்கர் :

இனி இறுதியாக நிற்கும் கடைமாணாக்கர், கடை மாணாக்கரே! அவர் இல்லிக்குடம், ஆடு, எருமை, நெய்யரி போன்றவர்.

இல்லிக்குடம் :

இல்லிக்குடம் என்பது ஒட்டைக்குடம். அக் குடத்தில் எவ்வளவுதான் தண்ணீரை விட்டுக் கொண்டே இருந்தாலும் ஒழுகிப் போய்விடும். நிரம்பி நிற்கும் தன்மையில்லாதது. அது போல் கற்ற வற்றையும் கேட்டவற்றையும் உடனுக்குடன் மறந்து போகின்ற மாணவர் இல்லிக் குடம் போன்றவர்.

ஆடு :

ஆடு ஓரிடத்தே நிலைத்து மேயாது. எவ்வளவுதான் இலை தழைகள் நிரம்பிக் கிடந்தாலும் அவ்விடத்திலேயே நின்று மேய்ந்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளாது பல இடங்களிலும் சுற்றித் திரியும். அதுபோல் கடைமாணக்கர் ஓர் ஆசிரியரிடத்திலேயோ ஒரு பள்ளியிலேயோ கற்பதற்கு வேண்டிய அளவு வாய்ப்புக்கள் இருந்தாலும் அவ்விடத்தில் கல்லாது பல இடங்கட்கும் மாறிமாறிச் செல்வர் ; முழுமை அறிவும் பெறமாட்டார்கள். “பலமரம் கண்டவன் ஒருமரமும் வெட்டான்” என்னும் பழமொழிபோல் அலைந்து கெடுவார்கள்.

எருமை :

எருமைக்கென ஒரு தனித்தன்மை உண்டு. ஒரு குளத்தில் எவ்வளவு நன்னீர் இருந்தாலும் அதை அப்படியே குடிக்காது ; குளத்தின் உள்ளே இறங்கிச் சேற்றைக் குழப்பிக் கலக்கும்; பின்பு அநீரையே இனிதாகப் பருகும். அதுபோல் மாணவர் சிலர் ஆசிரியர் எவ்வளவு தெளிவாகக் கற்பிப்பவராக இருந்தாலும் அவர் கற்பிப்பதை அப்படியே கொள்ளாமல்வேண்டா

தவற்றைக் கிண்டிக் கிளறிச் சேர்த்துக் கொண்டு மகிழ்வார். இவரே கடை மாணாக்கர்.

நெய்யரி :

நெய்யரி என்பது பன்னாடை எனப்படும். அது, நெய் பதனீர் முதலியவற்றை வடித்து எடுப்பதற்குப் பயன்படும். பன்னாடை தன்னிடம் ஊற்றப் பெற்றதில் உள்ள சாரமான பகுதியை ஒழுகவிட்டுச் சக்கையை மட்டும் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்ளும். ஆசிரியர் கூறுவனவற்றுள் இன்றியமையாது வேண்டுவனவாகிய சிறப்பான கருத்துக்களை யெல்லாம் போக விட்டுவிட்டு, வேண்டாதவற்றை மட்டுமே நெஞ்சத்தில் பதித்துக்கொள்பவர் நெய்யரி போன்றவர்.

இல்லிக்குடும், ஆடு, எருமை, நெய்யரி போன்ற கடைப்பட்ட மாணவர் வழியில் நீங்கள் தலைப்படாமல் விலகிச் செல்வீர்களாக !

மூளையின்வகை மூன்று :

இனி, ஆசிரியர் கற்பிக்கும் கருத்துக்களை வாங்கிக் கொள்ளும் மூளை ஆற்றலை மூன்று வகையாகப் பிரித்துக் கூறுவர் சான்றோர்.

‘கற்பூரத்தில் சுடரைக் கொண்டுபோய்ப் பொருத்தினால், அஃது எளிதில் பற்றிக் கொண்டு எரியும். நெருப்புத் துண்டை இட்டு ஊதி ஊதித்தான் கரியில் நெருப்பைப் பற்றவைக்க முடியும். எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் வாழைத் தண்டில் நெருப்பைப் பற்றவைக்க இயலாது. எரியவைத்த தீயையும் அவ்வாழைத் தண்டு எளிதில் அணைக்க வல்லது. ஆசிரியர் ஒருமுறை சொல்லியவுடன் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்

தவர் கற்பூரம் போன்ற சுடர்விடும் மூளையர்; ஆசிரியர் முயன்று முயன்று திரும்பித் திரும்பிக் கற்பித்த அளவுக்கே அறிவு பெறுபவர் கரிமூளையர்; ஆசிரியர் எவ்வளவு முயன்றாலும் பயன்பெறாமல் அவர் முயற்சியையும் கெடுக்க வல்லவர் வாழைத்தண்டு மூளையர். இவருள் தலையானவராகத் திகழ நீங்கள் உறுதி கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் கற்பூர மூளையராக அமைந்து சுடரொளி பரப்புவீர்களாக.

தென்றல் :

தென்றற் காற்று சோலையில் நுழைகின்றது ; குளத்துள் புகுகின்றது ; மல்லிகை மூல்லைப் பந்தர்களில் தாவுகின்றது ; ஆங்காங்குள்ள பூக்களின் உட்சென்று நறுமணத்தைப் பெறுகின்றது ; இயற்கையாகவே குளிர்ந்து மெல்லென்றிருந்த அது மேலும் குளிர்ச்சி பெறுகின்றது ; மென்மையும் அடைகின்றது. அதுபோல் நல்ல மாணவர்களாகிய நீங்கள் பள்ளிகளிலும், அறிவு நலம் வாய்ந்த பலப்பல மன்றங்களிலும், அறிஞர் அவைகளிலும் சென்று சென்று அறிவுச் செல்வங்களை அள்ளிக் கொள்வீர்களாக ! அவ்வாறு அறிவுச் செல்வத்தை நீங்கள் தேடிக்கொள்வீர்களேயானால் உங்களுக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள அறிவுக் கூர்மையும், பண்பு நலங்களும் மேலும் மேலும் பெருக்க மடையும். நன் மாணவனைப் போல் உலாவிவரும் தென்றல் காற்றே இதற்குச் சான்று.

காக்கையும் குயிலும் :

அறிவு வளர வளரப் பண்பும் வளரவேண்டும். 'படித்தவன் இவன்' என்பதை அவன் பண்பாலேதான் அறிய முடியும். குயிலுக்கும் காக்கைக்கும் நிறத்தால் வேற்றுமை உண்டா? இல்லை. ஆனால் காக்கை கரை

தலுக்கும், குயில் கூவுதலுக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு? அதுபோல் படித்தவனுக்கும் படிக்காதவனுக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு என்று உங்களைக் கொண்டு தெளிவாக அறியுமாறு நீங்கள் விளங்க வேண்டும்.

நெற்கதிர் :

உண்மையான மூளை முதிர்ச்சி, அல்லது அறிவு வன்மை செருக்கை உருவாக்காது; இறுமாப்பை உண்டாக்காது. செருக்கும் இறுமாப்பும் மூளைக் குறைவின் அடையாளங்கள் என்று கூறலாம். நெற்கதிர் நன்றாக முற்றுமுன் பசுமையாகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் அது மணிபிடித்து முற்றிய பின்னர்த் தலை தாழ்த்து நிற்பதைக் காண்கிறோம்! மூளை முதிர்ச்சி யுடையவன் முற்றிய நெற்கதிர் போலப் பணிவு உடையவனாக விளங்குவான். ஆகவே, உங்கள் அறிவின் பெருமை உங்கள் பணிவால் நன்கு வெளிப்பட வேண்டும்.

ஆபிரகாம் லிங்கன் :

அமெரிக்க நாட்டின் பெருந்தலைவனாக இருந்தவன் ஆபிரகாம் லிங்கன். அவன் ஒருநாள் விரைந்து குதிரையின்மீது ஏறிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு எதிரே ஒரு குதிரைமீது வந்த எளியவன் ஒருவன் தன் குதிரையினின்றும் இறங்கி நின்று தன் தலையில் வைத்திருந்த தொப்பியையும் எடுத்துத் தலைதாழ்த்தி வணங்கினான். இலிங்கன் என்ன செய்தான்? குதிரையில் இருந்து கொண்டே வணங்கிவிட்டுப் போயிருக்கலாம். ஆனால் அவன் அவ்வாறு செய்யவில்லை. குதிரையில் இருந்து கீழே இறங்கினான்; தன் தொப்பியைத் தலையிலிருந்து எடுத்தான்; எளியவனைப் பார்க்கிலும் தான்

தலைதாழ்த்தி வணக்கம் செலுத்தினான். இதனை நேரில் கண்ட மற்றொருவன் இலிங்கனைப் பார்த்து, “இந்த ஏழைக்காக நீங்கள் கீழே இறங்கி இவ்வளவு பணிவுடன் வணக்கம் செலுத்த வேண்டுமா?” என்று வினாவினான். “ஆம்! ஆளும் தலைவன் பணிவிலும் தலைவனுக்கே இருக்க வேண்டும். இந்த ஏழை, பணிவால் என்னை வெற்றி கொள்ள நான் விடமாட்டேன்,” என்றான் இலிங்கன். இந்தக் காட்சியும் கருத்தும் உங்கள் இதயப் பெட்டியில் என்றென்றும் வைத்துப் போற்றப்படுவன வாசுக.

மாணவனும் மதகளிறும் :

கட்டுப்பாடற்றுக் காட்டிலே களித்துத் திரியும் இயல்பு உடையது களிறு. மதம்பிடித்த களிறு ஒன்றைத் தன் கையில் இருந்த யாழை மீட்டிப் பணியச் செய்தான் உதயணன் என்னும் வேந்தன். அதனைக் கூறவந்த ஆசிரியர் கொங்கு வேளிர், “ஆசிரியர் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்து நிற்கும் மாணவனைப்போல் மதகளிறு படிந்தது,” எனக் குறிப்பிடுகிறார். மாணவர்க்கு வேண்டிய பணிவுடைமையை இக் குறிப்பு வலியுறுத்து கின்றது.

அன்புப் பிணைப்பு :

கால்டேன் என்பவர் அயல் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு விஞ்ஞானி. அவர் கல்கத்தாவில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்தார். அவருக்கு வங்கமொழி கற்றுக் கொள்ளும் ஆவல் மிகுதியாக இருந்தது. தக்க ஆசிரியர் ஒருவரைத் தேர்ந்து அவரிடம் கற்றுத் தெளிந்தார்.

கால்டேன் ஒருநாள் ஒரு பேரவையில் நின்று சொற்பெருக் காற்றிக் கொண்டிருந்தார் ; தமக்கு வங்க

மொழி கற்பித்த ஆசிரியர் கூட்டத்திற்கு வந்து தம் சொற்பொழிவைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்; மேடையில் இருந்து கீழே இறங்கி வந்து அவ்வாசிரியரின் அடிசார்ந்து வணங்க முயன்றார். ஆனால் ஆசிரியர் அவரை அரவணைத்துத் தழுவிக்கொண்டு மகிழ்ந்தார்.

கால்டேனைப் பார்க்கிலும் வங்கமொழி கற்பித்த ஆசிரியர் மூத்தவர் அல்லர். ஓத்த வயதினரும் அல்லர்; முப்பது வயது இளையவர்; இருப்பினும் அங்கே வயது பணிவுக்குத் தடையாக இருக்கவில்லை; அறிவு, ஆராய்ச்சி, செல்வம், பதவி, இனம், நிறம் ஆகிய எவையும் தடையாக இருக்கவில்லை. ஆசிரியர் மாணவர் என்னும் இணையற்ற அன்புப் பெருக்கு ஒன்றே ததும்பி வழிந்தது. மாணவர்களாகிய நீங்கள் படித்து அறியவும், காது கொடுத்துக் கேட்கவும் வேண்டிய அரிய செய்தி இது.

அறியாமைக்கு அடையாளம் :

தராசுத் தட்டில் பளு (எடை) ஏற ஏறத் தட்டுக் கீழே இறங்குகிறது; நீரில் போடப்பட்ட நெல்வில், பதர் மேலே மிதக்க, மணியுடைய நெல் கீழே போகிறது; இவற்றைப் போல், தலையில் உண்மையாக அறிவுக் கனம் ஏறிலுல் செருக்கு உண்டாக முடியாது. செருக்கு உண்டாகு மாறல் அங்கு அறிவு நிரம்பவில்லை, அறியாமையே நிரூந்து ஏறியிருக்கிறது என்பது தெளிவாகும்.

பணிவின் பெருமை :

மாணவருள் சிலர் தாம் ஒரு வகுப்பைக் கடந்ததும் அவ்வகுப்பிற் கற்பித்த ஆசிரியர்களை மதிக்காதிருப்

பதும், ஒரு பள்ளியை விடுத்துக் கடந்ததும் அப் பள்ளி ஆசிரியர்களை மதிக்கா திருப்பதும் காணுகிறோம். தாம் மிகுதியாகப் படித்து விட்டதாகவும், அதனால் முன்னர்த் தமக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்களை மதிப்பது தம் கல்விப் பெருமைக்குக் குறைவு என்றும், தம் உயர்வுக்குத் தக்கது அன்று என்றும் கருதுகின்றனர். இவர்கள் நினைவும் செயலும் இழிவுடையதாகும். இப்போக்கால் ஆசிரியர்க்கு எத்தகைய குறைவும் இல்லையாயினும், அந்த மாணவரின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு நன்மையாகாது. தமக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்களைப் புறக்கணித்தது போலவே தமக்கு உதவியவர்களையும், மேல்நிலையில் இருப்பவர்களையும் புறக்கணிக்கும் பண்பு இயல்பாகவே அவர்களுக்கு அமைந்து விடும். குப்பையைக் கிளைத்துப் பழகிய கோழி, பளிங்குத் தளத்தில் இரைபோடப் பெற்றாலும் கூட அங்கும் கிளைத்துத் தின்னுவதே இயற்கை! ஆகவே, ஆசிரியர் பெற்றோர் பெரியோர் ஆகியோரிடத்து இளமைமுதலே பணிவுடையவராக நடந்து கொள்வது தம் பெருமைக்கும் நன்மைக்கும் உரிய செயலாகும்.

எது பணிவு :

பணிவு என்பதைச் சிலர் வேறுவகைப் பொருளில் கருதுகின்றனர். அஞ்சி நடுங்குவதும் ஒடுங்குவதுமே பணிவு என்று கொள்கின்றனர். கைகட்டி, வாய் பொத்தி நிற்பதே பணிவு என்றும் துணிகின்றனர். இவையெல்லாம் பணிவு ஆகா. உள்ளத்தில் உண்டாகும் அன்பால் தடைகூறுது செய்யும் செயல் முறையில் வெளிப்படுவதுதான் பணிவு. அங்கு அடங்குதலோ அடக்குதலோ இல்லை. ஆண்டானோ அடிமையோ

இல்லை. அங்கு அன்பு என்னும் பண்பு ஒன்றே ஒன்றுதான் உண்டு.

அழலும் நீழலும் :

ஒருவன் காட்டிலே இருக்கிறான். பனி, கொடுமையாக வாட்டுகிறது; உடலும் உள்ளமும் சேர்ந்து நடுங்குகின்றன. நெருப்பு மூட்டிக் குளிர்காய வேண்டும். குளிர்காய்வது எவ்வாறு? குளிரைப் போக்க வேண்டும் என்று மிக நெருங்கினால் நெருப்புச் சுடும்; நெருப்புச் சுடுமே என்று விலகினால் குளிர் தாக்கும். ஆகவே, மிக நெருங்காமலும், மிக விலகாமலும் இருந்து அவன் குளிர்காய்வான். இவ்வாறுதான் ஆசிரியரிடம் மிக நெருங்கி விடாமலும் தொலைவில் அகன்று விடாமலும் மாணவர் இருத்தல் வேண்டும். நீழல் எவ்வாறு உருவை விடாமல் தொடர்கிறதோ, அவ்வாறு ஆசிரியரை விடாமல் மாணவர் தொடர்தல் வேண்டும். இத்தகைய அன்புத் தொடர்பை முன்னோர் வலியுறுத்தி யுள்ளனர். இதில் அடிமைத் தன்மை எதுவும் இல்லை.

“ பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து”

என்று பணிவின் மாண்பைப் பகர்கிறார் திருவள்ளுவர். அவர் நெறி நன்னெறி. அந்நெறி உங்கள் நெறி ஆவதாக. பணிவுச் செல்வராக அமைந்து பல்கலைச் செல்வர்களாக நீங்கள் வாழ்வீர்களாக.

3. நூற் பயிற்சி

நீலவான் ஏறி, நிலவில் தன் காலடியை வைத்துள்ளான் மனிதன். அவன் தன் காலடி வைத்தற்கெனக் கணக்கிட்டிருந்த கால அளவில் சில நொடிகள் கடந்து விட்டன. அதற்காக அவ்விண்ணில் இருந்தே மண்ணுலகில் இருந்தவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். ஒரு நிமிடம் கூடக் காலத் தாழ்வு ஆகவில்லை. சில நொடிகள் தாம். எனினும், அக் காலத் தாழ்வைத் தன் தாழ்வாகக் கருதுகிறான்! அவன் உள்ளத்தின் உயர்வும் முயற்சிச் சிறப்பும் வாழ்க!

காலம் கருதுக :

காலம் கடந்து வண்டிக்குப் போய், “வண்டி முந்தி விட்டது” என்று கூறும், வாழையடி வாழைத் திருக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நாம். குறித்த காலத்தில் எந்த ஒன்றையும் தொடங்குவதோ, குறித்த காலத்தில் முடிப்பதோ மிகமிக அரிய செயல்! இப்பழக்கத் திலேயே முதிர்ந்து விட்ட சிலர் இதனை ஒழித்துக் கட்டா விட்டாலும் மாணவர்களாகிய நீங்களாவது ஒழித்தே தீர வேண்டும்.

இயற்கையின் இயற்கை :

இயற்கைப் பொருள்கள் காலம் தவறாது தம் கடமை புரிகின்றன. ஞாயிற்றின் சுழற்சியில், திங்களின் எழுச்சியில், காற்றின் வருகையில் தவறுதல் உண்டாவது இல்லை. மலர் மலர்வதிலே, மரம் தளிர்ப்

பதிலே, இலை உதிர்வதிலே காலத்தவறு உண்டாவது இல்லை. வைகறையில் கோழி கூவுதலிலே, காகம் கரைவதிலே, பசுவும் கன்றும் குரல் கொடுப்பதிலே தவறு உண்டாவது இல்லை. அஃறிணைப் பொருள் களாகிய இவைபேணும் காலந்தவறுமையைப்பகுத்தறிவுடைய மனிதன் போற்றுமை தவறாகும். அவன் பழக்கக் கேட்டாலும், உணர்ச்சி இல்லாக் குறையாலுமே இங்ஙனம் தவறு செய்கின்றான்.

காலந்தவறுக் கடப்பாடு :

உலகத்துள்ள விதவிதப் பறவைகளெல்லாம் ஒரு காலத்தே வந்து வேடந்தாங்கல் என்னும் இடத்தில் கூடுகின்றன ; உரிய காலம் வந்ததும் பிரிகின்றன. நாளும் பொழுதும் குறித்து நன்றாக விளம்பரப் படுத்தி அறிவித்த செயலுக்குக் கூட நம்மவர்கள் காலத்தில் வருவது இல்லை. நீங்களாவது பள்ளிக்கு வருவதிலும் கடமைகள் புரிவதிலும் காலம் தவறுது இருக்க வேண்டும். உங்களைக் கண்டே மற்றோரும் காலம் தவறுமையைக் கற்க வேண்டும். கடைப் பிடிக்கவும் வேண்டும்.

காந்தியடிகளும், காலம் தவறுமையும் :

ஒருகூட்டத்துக்குச் செல்லவேண்டிய காந்தியடிகள் ஒருமுறை மிதி வண்டியில் ஏறி விரைந்து சென்றார். காலத்தாழ்வு உண்டாகி விடக் கூடாது. கூடியிருக்கும் பல்லாயிரம் மக்களைக் காக்க வைத்தல் கூடாது என்பதற்காகவே, அவர் அங்ஙனஞ் சென்றார். அவரைப் போல் செயலில் வழிகாட்ட வேண்டிய பெருமக்கள் பலர் உலகில் தோன்ற வேண்டும். அத் தோன்றல்களை உங்களிடமிருந்து தானே இந்த நாடு எதிர் நோக்க முடியும்?

நாட்டுக்குக் காலந்தவறுமையை உணர்த்துதற்கு முந்து நிற்கும் உணர்வு உங்களுக்கு உண்டாகுமானால் முத்ற்கண் உங்கள் வாழ்வில் சிக்கெனக் கைக்கொண்டு சிறப்படைவீர்களாக.

தளராத ஆர்வம் :

காலம் தவறுமையை அடுத்து உங்களுக்கு வேண்டுவது கல்வியின் மேல் தளராத ஆர்வம் ஆகும். ஆர்வம் இல்லாத ஒன்று எப்படித்தான் நிறைவானதாக முடியும்?

வள்ளுவப் பெருந்தகைக்கு, 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும்' என்னும் ஆர்வம் இருந்ததால்தான், திருக்குறள் என்னும் மாமணி விளக்கை ஏற்றி வைத்தார்.

புத்தர் பெருமானுக்கு, 'உலகத்தார் அல்லலற்ற வாழ்வு வாழ வேண்டும்' என்னும் ஆர்வம் இருந்ததால்தான், பல்லாண்டுகள் காடுகளிலும் மலைகளிலும் அலைந்தும் பட்டினி கிடந்தும் இறுதியில் 'போதி ஞானம்' கைவரப் பெற்றுப் 'போதி மாதவர்' ஆனார்.

கவிஞர் கோமான் இளங்கோ வடிகளுக்கு இருந்த கலையார்வம் தான், அவரைக் கலைக் கருவூலமான சிலம்பை இயற்றச் செய்தது.

உலகப் பெரும்புலவர் சேக்சுபியருக்கு இருந்த நாடக ஆர்வம்தான் அவரை இணையற்ற நாடகக்கலை மன்னர் ஆக்கிற்று.

ஓவிய ஆர்வம் இல்லையேல் இராசா ரிவர்மாவை நாம் அறிந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை.

ரைட் உடன்பிறந்தார்களுக்குப் பறக்கும் ஆர்வம் அரும்பியிருக்க வில்லையேல் நிலாவைத்தான் நிற்கு மிடமாக மனிதன் ஆக்கியிருக்க இயலாது. ஆகவே, ஆர்வம் என்பது அல்லாவுதின் அற்புத விளக்குப் போன்றது. அல்லது, நினைத்தவற்றை நினைத்தவாறு தரக் கூடிய தாகக் கதைகளில் படிக்கும் கற்பக மரம் போன்றது. அவ் வார்வத்தைக் கல்வியிலே காட்டாதவர் மாண் புடைய மாணவர் ஆகார்.

பருகுதல் போன்ற ஆர்வம் :

நீர் வேட்கையுடையவன் நீர் கிடைக்கவில்லை யானால் பெருந்துன்பம் அடைகிறான். “எங்கே கிடைக் கும்? எங்கே கிடைக்கும்?” என்று தேடி அலைகிறான். மக்கள் மட்டுமல்லர்; பறவைகளும் விலங்குகளும் நீர் வேட்கையால் வருந்துகின்றன. பொய்க் காட்சியாக, நீர்போல் தோன்றும் கானல் நீரை, உண்மை நீரென நம்பிக்கொண்டு மான்கள் ஓடி ஓடி இளைக்கின்றன.

பாலை வனத்திலே நீர் கிடைக்காமல் அலைந்து திரியும் மான் ஒன்று செந்நாயின் அருகில் இருந்து நீரை நக்கிக் குடிக்கின்றதாம். நாயைக் கண்ட வுடனே அஞ்சி ஓடி ஒளியக்கூடிய மான், அச்சமற்று நாயின் அருகில் நீருக்கு ஏங்கி நிற்கின்றது என்றால் அதன் நீர்வேட்கைதான் என்னே ! என்னே !

மாணவர்களே, உங்களுக்குக் கல்வியில் இத்தகு வேட்கை வேண்டும். நீரைப் பருகுதற்கு - கொடிய பாலைவனத்தில் நீரைப் பருகுதற்கு - உண்டாகும் வேட்கை போன்ற வேட்கை - உங்களுக்குக் கல்வியில் உண்டாக வேண்டும். அப்பொழுது தான் குறைவற்ற கல்வியை நீங்கள் பெறுவீர்கள்.

ஒருப்பட்ட உள்ளம் :

கல்வி ஆர்வத்தை அடுத்து உங்களுக்கு இன்றி யமையாது வேண்டுவது ஒருப்பட்ட உள்ளம். இரண்டு பட்ட உள்ளம் அல்லது பலவகைப்பட்ட உள்ளம் ஊக்கமாக ஒன்றையும் வளரவிடாது. செல்ல வேண்டும் எல்லை வரைக்கும் செல்லவும் விடாது.

ஒருமுக நினைவின் வெற்றி :

ஒருமுகப்படுத்தி நாடக மேடையில் செலுத்தும் விளக்கு எவ்வளவு சுடர்விடுகின்றது! ஞாயிற்றின் கதிரை ஒரு குவியாடி வழியாக ஊடுருவிச் செல்ல விடுங்கால் எவ்வளவு விரைவில் வெப்பம் உண்டாகித் தீயே பிடித்து விடுகின்றது! ஒன்றில் நினைவு கவிந்து ஒருமுகப்பட்டுச் செயல்படுங்கால் இத்தகைய வெற்றி எளிதில் கிட்டும.

இரண்டு படம் கேடு :

“இரண்டு தலைவர்களுக்கு ஒரு வேலைக்காரனால் ஊழியம் செய்ய இயலாது” என்னும் கருத்தை வெளியிடுகிறது கிறித்தவத் திருமறை.

“ஒரு வேட்டை நாயைக் கொண்டு இரண்டுபேர் வேட்டையாட முடியாது” என்று கூறுகிறது பழமொழி நானூறு.

“இரண்டு தோணிகளில் கால் வைத்தவன் ஈடேற மாட்டான்” என்கிறது நாட்டுப் பழமொழி. ஆகவே, ஒரே போக்கில் உங்கள் கருத்தைச் செலுத்திக் கற்றல் வேண்டும்

வில்லாசிரியர் :

“இந்தச் சாலையைப் பார்! இதன் கடைசியில் உள்ள சோலையைப் பார்! அச்சோலையில் அதோ தோன்றுகிறதே அந்த மரத்தைப் பார்! அதன் உச்சிக் கிளைமேல், இலைகளின் ஊடே இருக்கும் பழத்தைப் பார்! பார்த்துக் கொண்டாய் அல்லவா! அம்பால் அடித்து வீழ்த்து” என்றார் துரோணர் என்னும் பெயருடைய வில்லாசிரியர்.

ஒரே குறி :

தருமன் வில்லை எடுத்தான்; அம்பைத் தொடுக்க முனைந்தான். “உனக்கு என்ன தோன்றுகின்றது?” என்றார் வில்லாசிரியர்; “சாலை, சோலை, மரம், கிளை, பழம் எல்லாம் தோன்றுகின்றன” என்றான் தருமன். எய்ய விடாமல் வில்லை வாங்கிக் கொண்டார் ஆசிரியர். வீமனிடம் வில்லைத் தந்தார். அவனும் குறி பார்த்தான்; அவனும் சோலையும், மரமும், கிளையும், பழமும் தெரிவதாகக் கூறினான். அவனிடம் இருந்தும் வில்லை வாங்கிக் கொண்டார் ஆசிரியர். அப்படியே நகுலன், சகாதேவன் ஆகியவரிடமும் தந்து குறி பார்க்கச் செய்து வில்லை வாங்கிக் கொண்டார். இறுதியாக அருச்சுனனிடம் வில்லைத் தந்தார். அவன் குறி பார்த்தான். ஆசிரியர், “உனக்கு என்ன தோன்றுகின்றது?” என்றார். “பழம் மட்டுமே தோன்றுகின்றது” என்றான். ‘அம்பை ஏவு’ என்றார் ஆசான். ஏன்? மற்றவர்கள் குறிப்புப் பழத்தில் மட்டும் இல்லை. எத்தனையோ பொருள்களில் இருந்தது. அருச்சுனன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே சரியாகத் தைக்க வேண்டிய இடத்திலே குறிப்பு இருந்தது. அக்குறிப்பை அறிந்துகொண்ட நீங்கள்

உங்கள் குறிப்பை ஒருமுகப்படுத்தாமல் சிதறவிட மாட்டீர்கள் அல்லவா !

வல்லில் ஓரி :

இன்னொரு வில்லாளி! அவன் பெயரே வல்லில் ஓரி! அவன் ஒருமுறை அம்பு எய்தான். எப்படிச் சென்றது அவன் எய்த அம்பு? முதற்கண் ஒரு யானையைத் துளைத்தது; பின் அதனைக் கடந்து சென்று ஒரு புலியை வீழ்த்தி உருவியது; மேலும் சென்று, ஒரு மாளையும் பன்றியையும் கிழித்தது; இறுதியாகப் புற்றிலே கிடந்த உடம்பில் தைத்து நின்றது. ஓரி குறி வைத்த திறம்தான் என்னே! ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காயை வீழ்த்தியவனே பெரிய குறிப்பாளி என்று பாராட்டப் பெறும்போது, ஓரியை எப்படிப் பாராட்டுவது? அவன் காட்டிய ஒருப்பட்ட குறிப் பாற்றல் உங்களுக்கு வரக்கூடாது என்பது உண்டா? திறமை பொதுச் சொத்து! ஆனால் ஆர்வத்துடன் முழு முச்சாகத் தேடிக் கொண்டவர்களுக்குத்தான் அது கிட்டும். நீங்கள் ஆர்வத் தோடும் அசையா உறுதியோடும் தேடுவீர்களானால் அடையப் பெறுவீர்கள்!

உறங்காத உறக்கம் :

விவேகானந்தர் சிறுபருவத்தில் ஒரு பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆசிரியர் ஏதோ ஒரு பாடத்தை மிகத் திறமாக நடத்தினார். நடத்தும்போது அவர் பார்வை விவேகானந்தர்மீது விழுந்தது. விவேகானந்தர் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தது ஆசிரியர்க்கு உறங்குவதாகத் தோன்றியது. ஆகவே நெருங்கிச் சென்று எழுந்திருக்கச் செய்து கடிந்து கொண்டார்.

“ஐயா நான் உறங்கவில்லை” என்று விவேகானந்தர் மறுத்தார். பொய் சொல்வதாகவே ஆசிரியர் கருதினார். ஆனால் தாம் உறங்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக வகுப்பில் ஆசிரியர் சொல்லிக் கொண்டு வந்த கருத்துக்களில் ஒன்றும்விடாமல் கூறினார். அதற்குப்பின் உண்மையென ஒப்புக்கொண்ட ஆசிரியர் வியப்படைந்தார்; “ஏன் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தாய்?” என்று வினாவினார். அதற்கு விவேகானந்தர் “ஐயா, நான் கண்ணைத் திறந்து கொண்டு இருந்தால் என் எண்ணம் ஒருவேளை சிதறக்கூடும்; தாங்கள் கூறும் செய்திகளை விட்டு விடவும் கூடும்; அவ்வாறு ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காகவே இவ்வாறு கண்ணை மூடிக் கொண்டேன்” என்றார். ஆசிரியர் மிக மிக வியப்புற்றார். உங்களுக்கு இவ்வரலாறு வியப்பூட்டுவதால் மட்டும் பயனில்லை; வழிகாட்டியாகவும் அமையவேண்டும். அதற்காக வகுப்பில் நீங்கள் கண்ணை மூடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இல்லை. உங்கள் கருத்தை ஒருமுகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதே நோக்கம்.

ஆசிரியர் பாடம் நடத்திக்கொண்டு இருப்பார்; மாணவன் கண்கள் எங்கெங்கோ வட்டமிடும்; காதுகள் பிற ஒலிகளைக் கேட்கும்! எண்ணங்களோ ஊஞ்சலாடும்! இத்தகு நிலைமையில்தான், “நுழைந்ததா” என்று ஆசிரியர் வினாவும்போது “வால் மட்டும் நுழையவில்லை” என்று விடை வரும். “எண்டிசையும் செல்லும் வண்டிதனை நோக்கும் மண்டு” என்று ஆசிரியர் வாழ்த்துரை வெளிவரும். இத்தகைய சிதறல் நிலை உங்களையும் உங்கள் வகுப்பையும் நெருங்க விடாமல் காப்பீர்களாக.

ஒவியப் பாவை :

உடைந்து பிளவுபட்ட கண்ணாடி உங்கள் முகத்தை எப்படி எப்படிக் காட்டுகிறது? முழுமையாகக் காட்டுகிறதா? உள்ளது உள்ளவாறு காட்டுகிறதா? கண்ணாடிச் சிதறல் மட்டுமன்று, எண்ணச் சிதறலும் இத்தகையதுதான். ஆகவே ஒருப்பட்ட உள்ளத்தைப் பழகிப் பழகிக் கைவரப் பெறுவீர்களாக! பின்னர் உங்கள் முயற்சி இல்லாமலே உங்களுக்கு நன்றாக ஒருள்ளம் அமைந்துவிடும். 'எழுதி வைத்த ஒவியம் போல இருந்து மாணவர் பாடம் கேட்கவேண்டும்' என்னும் கொள்கை உண்டாகியதே ஒருப்பட்ட உள்ளத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே யாம்.

அழுத்தமான பழக்கம் :

ஆசிரியரிடம் பாடம் கேட்கிறீர்கள். கேட்டதைக் கேட்டவுடன் அல்லது சில நாட்களில் மறந்து போவீர்களானால் கேட்டதன் பயன்தான் என்ன? களஞ்சியத்தில் தானியத்தைச் சேர்த்து வைத்து, வேண்டிய பொழுதுகளில் எல்லாம் அள்ளி எடுத்துப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுவது போலக் கேட்ட கருத்துக்களை விடாமல் தொகுத்து வைத்து ஏற்றவாறு பயன்படுத்துதல் வேண்டும். அவ்வாறு மனத்தில் தேக்கவும், வெளிக் கொணர்ந்து பயன்படுத்தவும் பழக்கம் வேண்டும்; தொடர்ந்து பழகவும் வேண்டும். முதலாவது மிதி வண்டிவிடக் கற்கும்பொழுது கால் நடுங்குகிறது; கை நடுங்குகிறது; முதுகும் நேராக நிற்பதில்லை. ஆனால் பழகப் பழக விளையாட்டாகவே ஓட்ட முடிகிறது. அவ்வாறே கல்வியும் வர வரப் பயிற்சியாகி

விடும். “வைத்ததோரு கல்வி மனப் பழக்கம்” என்பது ஒரு தனிப்பாடல் வரி.

“ஆசிரியரிடம் ஒருமுறைக்கு இருமுறை, மும் முறை பாடங் கேட்டல் வேண்டும். அவ்வாறு கேட்டதை விடாமல் உள்ளத்து இருத்திப் போற்றல் வேண்டும். பாடம் கேட்டுப் போற்றினால் கூட, பெற வேண்டிய முழுமை அறிவில் கால் பங்குதான் பெறல் கூடும்” என்று பவணந்தி முனிவர் உரைக்கின்றார். ‘முழுத் திறமையும் எப்படி அடைய முடியும்?’ என்று அவரிடம் வினாவினால்.

“உன்னுடன் படிக்கும் மாணவர்களுடன் உன் பாடம் பற்றி வினாவியும் விடைதந்தும் பழகினால், உனக்கு மேலுமொரு கால் பங்குத் திறமை கிடைக்கும். பன்முறையும் நீ செவ்வையாகப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லும் பயிற்சியைப் பெற்றால், எஞ்சிய அரைப் பங்குத் திறமையும் கைவரப் பெறுவாய்” என்கிறார். முழுமை அறிவு பெறுதற்கு அவர் வழி காட்டியுள்ளார். முழுமை அறிவு பெற வேண்டியவர்கள் நீங்கள். ஆதலால் உங்கள் முன் அக்கருத்தை எடுத்து வைக்க வேண்டுவது எங்கள் கடமையாகும்.

4. நல்லவையும் அல்லவையும்

அன்புள்ள மாணவர்களே, உங்களுக்குக் கல்வியின் மேல் தணியாத ஆர்வம் வேண்டும் என முன்னரே உரைத்தோம். ஆர்வம் கொண்டார்களானால் அவ்வார்வம் 'வாளா' போகாது; பற்றாக மலரும்; பெரும் பயன் அளிக்கும். ஆகவே, ஆர்வத்தின் முதிர்ச்சியே பற்று என்பதை நீங்கள் உணர்தல் வேண்டும்.

பற்றுதல் :

பற்றுதல் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொரு வகையாக உண்டாகி வளரும்; ஒவ்வொன்றில் உண்டாகி வளரும். அணிந்து கொள்ளும் சட்டையின் நிறத்திலேயே ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொருவகைப் பற்று உண்டு! ஒருவர்க்குச் சுவையாகத் தோன்றும் உணவு, காய்கறி முதலியவை மற்றொருவர்க்குச் சுவையற்றனவாகத் தோன்றுகின்றன. தனித்தனிப் பற்றின் விளைவே இது.

பற்றே தேர்ச்சி :

நீங்கள் ஆர்வத்துடன் எல்லாப் பாடங்களையும் படிக்கிறீர்கள்; ஆனால் ஒரு பாடத்தில் உங்களுக்கு மிகுந்த பற்றுதல் உண்டாகி விடுகின்றது. அதில் இணையற்று விளங்குகிறீர்கள். "இன்ன பாடமா? இன்னவன் தான் முதல் மதிப்பெண் பெறுவான்; அவனை விஞ்ச முடியாது" என்று ஆசிரியர் மட்டுமல்லர், உடன் மாணவர்களும் உறுதியாகக் கூறும் அளவுக்கு

அப் பாடத்தில் தேர்ச்சி கொள்கின்றீர்கள். பாராட்டுக் குரிய செய்தி இது.

பாரதியார் :

பாரதியார் சிறுவராக இருந்தபோது அவர் தந்தையார் 'கணக்குப் போடு' என்றாராம். "கணக்கு மணக்கு, பிணக்கு, ஆமணக்கு" என்று அடுக்கிக் கொண்டு போனாராம் பாரதியார். "ஏனடா விழிக்கிறாய்?" என்றாராம் தந்தையார். "விழி, பழி, குழி" என்று கூறி ஒரு சுழியைப் போட்டாராம் பாரதியார். ஏன்? தந்தையின் பற்றுதல் கணக்கில் இருந்தது. மைந்தன் பற்றுதல் தமிழ்க் கவியில் இருந்தது. இவ்வேறுபாடுதான் திருவிளையாடல் நடத்துகின்றது.

இராமானுசம் :

கணக்கில் இணையற்று விளங்கினார் பேரறிஞர் இராமானுசம். அயல் நாடுகள் அவரை அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தின; அவர் தம் ஆராய்ச்சித் திறத்தைப் பாராட்டிப் பட்டம் வழங்கிப் பெருமை கொண்டன. ஆனால் அவரால் மொழிப் பாடத்தில் திறமை காட்ட முடிந்ததா? இல்லை. ஏன்? அவர் கொண்ட கணக்குப்பற்று மற்றவற்றை நாட விடவில்லை.

தாகூர் :

கல்வி நிலையத்திற்குச் சென்று படிக்க வேண்டும் என்று பெற்றோர்கள் வற்புறுத்திய வேளையிலே கங்கைக் கரையில் உலாவவும் இமயச் சாரவில் உறையவும் விரும்பினார் தாகூர். அவரை இயற்கைச் சூழலும்

கதை, கவிதை, கற்பனைகளும் எப்பொழுதும் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டே இருந்தன. அவருக்கு அவற்றின் மேல் இருந்த ஈடுபாடே ‘நோபல்’ பரிசைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. அழியாச் செல்வங்களான நூல்களை வழங்கியது.

காந்தியடிகள் :

அரிச்சந்திரன் நாடகத்தைக் காந்தியடிகள் மட்டும் தாம் பார்த்தாரா! எத்துணையோ கோடி மக்கள் பார்த்துள்ளனர். இப்பொழுதும் பார்க்கின்றனர். ஆனால் காந்தியடிகளால் மட்டும் தானே, “நானும் இவனைப் போல் வாய்மை காப்பேன்” என உறுதிக்கொள்ள முடிந்தது. தம் வரலாற்றையே ‘சத்திய சோதனை’ யாக்கிக் கொள்ளவும் முடிந்தது. அந்தச் சத்திய சோதனையை நம்மில் எத்துணைப் பேர்களால் செய்ய முடிகின்றது?

பற்றுக்குள் பற்று :

தனித்தனிப் பாடத்திலே உண்டாகும் பற்றுதல் மட்டும் இல்லை, ஒரு பாடத்தின் ஒரு பகுதியிலேயும் ஒரு தனி நூலிலேயும் பற்றுண்டாவதும் கண்கூடு. திருக்குறளார், சிலம்புச் செல்வர், திருப்புகழார் என்று அழைக்கப் பெறும் பெருமக்களை இன்று நேரில் காண்கிறோம். குறிஞ்சிக் கபிலரும் பாலைபாடிய பெருங் கடுங்கோவும் சங்க காலத்தில் இருந்ததை அறிந்திருக்கிறோம். வெண்பாவில் புகழேந்தியும், விருத்தத்தில் கம்பனும் இடைக் காலத்தில் இலங்கியதை அறிந்துள்ளோம். நினைவு எல்லாம் நாடகமே ஆன பேரறிஞர் பெர்னாண்டசா, நம் நினைவை விட்டு அகன்றார் அல்லர். “பாலெல்லாம்

நல்லாவின் பாலாகுமா? நூலெல்லாம் வள்ளுவன் செய்
நூலாகுமா?" என்று வினாவுகிறார் வள்ளுவரைப்
போற்றும் ஒருவர்.

“கம்பனாடன் கவிதையிற் போல் கற்றோர்க் கிதயம்
களியாதே” என்கிறார் கம்பர்க்கு அன்பர் ஒருவர்.

“நெஞ்சை யள்ளும் சிலப்பதிகாரம்” என்
கிறார் இளங்கோவடிகளிடம் இணையற்ற பற்றுள்ளம்
கொண்ட பாரதியார்.

“இந்திய நாட்டை இழந்தாலும் இழப்போம்;
ஆனால் சேக்சுபியரை இழக்க மனம் ஒப்போம்” என்று
ஆங்கிலப் பேரறிஞர் ஒருவர் கூறுவதிலே அவர் தம்
பற்றார்வம் எவ்வளவு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது!

காரல் மார்க்சு :

“ஞாயிற்றுக் கிழமைதோறும் உன்னை நடுத்
தெருவில் நிறுத்தி வைத்துக் கசையினால் இருபது அடி
கள் அடிப்போம். ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமானால்
தான் நீ விரும்பும் நூல்களைப் படிக்கலாம்” என்று
எவரேனும் எனக்குக் கட்டளை இடுவாரானால் அடிக்கு
அஞ்சிப் படிப்பை நான் விடமாட்டேன். அடியை
உவப்போடு பெற்றுக்கொண்டு படிக்கவே செய்வேன்”
என்று தாமே வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு விடை
கூறுகிறார் பெருஞ் சிந்தனையாளர் காரல் மார்க்சு.

சாக்ரடீசு :

“எனக்கு நல்ல நூல்களைத் தேடித் தருபவர்களே
இனிய நண்பர்கள்” என்று சொல்லும் சாக்ரடீசு,
“புல்லைக் காட்டிக் கொண்டு முன்னே ஒருவன்

சென்றால் அவனை விடாது மாடு தொடர்ந்து செல்வது போல, நூல்களைத் தேடித் தருவனைப் பின்தொடர்ந்து நான் செல்கிறேன்” என்று கூறுகிறார்.

அலெக்சாண்டர் :

பாரசீகத்தை வெற்றி கொண்டார் அலெக்சாண்டர். ஆங்கு அழகிய வேலைப்பாடு அமைந்த தங்கப் பேழை ஒன்று கிடைத்தது. அதில் “அரசே! தங்கள் திரு முடியை வைக்கலாம்”, “நீங்கள் வீர வழிபாடு செய் பவர்கள். ஆகவே உங்கள் வாளை வைக்கலாம்,” “அன்னைமேல் அளவிலா அன்பு உடையவர்கள் நீங்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு அணிகலப் பேழையாகத் தரலாம்” என்று பலரும் பலவாறு கூறினர். ஆனால் மாவீரர் அலெக்சாண்டர் கூறியது வேறொன்றாக இருந்தது. “இதில் வைத்துப் போற்றத் தக்கது ஒம்ர் பெரு மானுல் எழுதப்பெற்ற ‘இலியாத்’ என்னும் காவியம் ஒன்றேயாம்” என்றார். அலெக்சாண்டருக்குப் பேரார்ப்பற்று மிகுதியா? நூற்பற்று மிகுதியா? என்பதை எண்ணிப் பார்க்க அல்லவா தூண்டுகின்றது இந்நிகழ்ச்சி.

பெருஞ்சேரல் :

தகடுரைத் தரைமட்டமாக்கியவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. அவனைத் ‘தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை’ என அழைத்தனர் முன்னோர். அவனைத் தேடி அரண்மனைக்கு வந்தார் புலவர் மோசிகீரனார். வழி நடந்த களைப்பாலும் பசியாலும் அரண்மனைக்குள் நுழைந்த அப்புலவர் கண்ணில் ஆங்கிருந்த முரசுகட்டில் காட்சியளித்தது. முரசம் நீராட்டுதற்காகக் கொண்டு செல்லப்பெற்றிருந்தது. ‘முரசு கட்டில் அஃது’ என்

பதை அறியாமல் புலவர் படுத்துக் கண்ணயர்ந்து விட்டார்.

வேந்தன் முரசத்துடன் மீண்டான் ; முரசு கட்டில்மேல் ஒருவன் படுத்திருக்கக் கண்டான் ; வெகுண்டான் ; தெய்வத்தன்மையுடையதாகப் போற்றப்படும் முரசு கட்டில்மேல் ஒருவன் படுத்ததைப் பெருங் குற்றமாகக் கருதினான். ஆகவே அவன் தலையைக் கொய்யக் கருதி, வாளை உறையினின்று எடுத்துக் கொண்டு அருகே சென்றான் ; அவ்வேளையில் படுத்திருப்பவனை உற்று நோக்கினான் இரும்பொறை. புலவர் மோசியார் அங்கு உறங்குகிறார் என்பதை அறிந்தவுடன் எடுத்த வாளை உறைக்குள் இட்டான். தன் கரங்களால் கவரி கொண்டு விசிறினான். அதனால் அவன் 'கவரி வீசிய காவலன்' என்னும் புகழ் பெற்றான். பாவலனுக்கு உயிர்தந்த காவலனும் ஆனான். தமிழின் மேல், தமிழ்ப் புலவன் மேல் இரும்பொறைக்குப் பற்றில்லாது இருந்திருக்குமானால் அவனிடம் அருட் பெருக்கைக் கண்டிருக்க முடியாது; குருதிப் பெருக்கையே அங்குக் கண்டிருக்க முடியும்.

பிண்டார் :

பெருஞ்சேரல் செயல் போலவே, அலெக்சாண்டர் வாழ்விலும் இப்படியொரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. 'தீபக்' என்பது ஒரு பெரு நகரம். ஆங்கு அலெக்சாண்டரால் ஆறாயிரம் மக்கள் கொல்லப் பெற்றனர். முப்பதாயிரம் மக்கள் சிறை பிடிக்கப் பெற்றனர். ஒரே ஒரு வீட்டைச் சுட்டு விரலால் காட்டினார் அலெக்சாண்டர். "இந்த ஒரு வீட்டை மட்டும் விட்டு விடுங்கள்; எஞ்சியவற்றையெல்லாம் இடித்துத் தள்ளுங்கள்" என்று

வீரர்களுக்கு ஆணையிட்டார். அவர் ஆணையை நிறைவேற்றிய பின்னர் “ஏன் இந்த ஒரு வீட்டை மட்டும் இடிக்காமல் விடவேண்டும்” என்று வீரர்கள் வினாவினர். “மிண்டார் என்னும் கவிக்குலக் கோமான் குடியிருந்த இடம் அது. அவன் வாயில் இருந்து தேன் ஒழுகியது போன்ற கவிதைகள் உருவாகி இருக்கின்றன,” என்றார் அலெக்சாண்டர். “அழிவு, அழிவு; ஓயா அழிவு; போர், கொள்ளை” என்றே வாழ்ந்தவர் உள்ளத்தில் இருந்த இலக்கியப்பற்று இவ்வளவு என்றால் உங்கள் உள்ளத்தில் எவ்வளவு அழுத்தமாக இருக்க வேண்டும்?

ஆபிரகாம் லிங்கன் ;

ஆபிரகாம் லிங்கனுக்கு இருந்த நூலார்வத்தை இவ்வளவு என்று அளவிட்டுரைக்க இயலாது. அவ்வார்வம்தான் தச்சவேலை புரிந்த அவரை அமெரிக்க நாட்டின் தலைவர் ஆக்கியது என்று கூறலாம்.

இலிங்கன், கால்நடையாகப் பலகல் தொலைவு சென்று ஒருவரிடம் ஒரு நூலை இரவலாக வாங்கிக் கொண்டு வந்தார். அதனைத் தம் எளிய குடிசையின் பலகணியின் அருகில் வைத்துவிட்டு வேலைக்குச் சென்றார். அன்று பெய்த மழையால் நூல் நனைந்து கெட்டுப் போயிற்று. மிகமிக வருந்தினார். இரவலாக நூல் தந்தவரை அணுகி, நிகழ்ந்ததை உரைத்தார். “இப்புத்தக விலைக்காக நீ தோட்டத்தில் மூன்று நாட்கள் வேலை செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் இந்தப் புத்தகத்தை நீயே வைத்துக் கொள்ளலாம்,” என்றார் அவர். வேலை செய்வதைப் பற்றிச் சிறிதும் வருந்தவில்லை - இலிங்கன். மாறாக மகிழ்ச்சியே கொண்டார்.

வேலையை முடித்துவிட்டுப் புத்தகத்தை வைத்துக் கொள்ளவும் சொல்லி இருக்கிறார் அல்லவா! இந்த மகிழ்ச்சியுடன் மற்றொரு மகிழ்ச்சி : “ நீ இங்கே வேலை செய்யும் வரைக்கும் என் நூல் நிலையத்தில் உள்ள புத்தகங்களில் நீ விரும்பும் எதனையும் எடுத்துப் படித்துக் கொள்ளலாம் ” என்று அவர் கூறியது. இவ்விங்கனது நூற்பித்துக்கு ஆங்குச் செய்த வேலை தண்டனையாகத் தெரியவில்லை. நன்கொடையாகவே புலப்பட்டது.

நல்லதும் அல்லதும் :

பற்றுதல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியவுடனே எல்லாவற்றின் மேலும் பற்றுச் செலுத்த வேண்டும் என்பது அன்று. பற்றுக்களில் நல்லவையும் உண்டு; நியவையும் உண்டு. நல்லவற்றைக் கொண்டு அல்லவற்றை உதறித் தள்ளுவதே அறிவுடைமையாகும்.

எந்த ஒரு பற்று, தனி வாழ்வை மட்டும் அல்லாமல், மன் பதை வாழ்வை வளமுடையதாக்குமோ, எந்த ஒரு பற்று தனக் கென வாழாமல், பிறர்க்கென வாரும் பெருந்தகைமையை உண்டாக்குமோ, எந்தவொரு பற்று நிலைபெற்ற இந்த உலகில் தன்னை என்றும் புகழால் நிலைபெறச் செய்யுமோ, எந்த ஒரு பற்று, பின் வருவாரையெல்லாம் பின்பற்றி நடக்கத் தூண்டவில்ல எடுத்துக்காட்டான வாழ்வாக அமையுமோ அந்தப் பற்றே எல்லாராலும் போற்றிக் கைக்கொள்ளத் தக்கது ஆகும்.

நல்லதும் அல்லதும் இரட்டைகள் அல்ல; காசின் இரு பக்கங்கள் போல அமைந்தவை அல்ல. ஒன்றை யொன்று முட்டுவன; மோதுவன; அழிப்பன! ஒன்று வளரின் மற்றொன்று தளரும்; ஒன்று தேயின்

மற்றொன்று ஒங்கும்; ஒன்று வீழின் மற்றொன்று வாழும்; ஒன்று குறைந்தால் மற்றொன்று பெருகும். ஒன்றை ஒன்று விழுங்கக் காத்துக் கொண்டு இருக்கும் மீன்களைப் போன்றன பற்றுக்கள். நல்ல பற்றுதல் வலிமையுடையதாக இருந்தால் அது தீய பற்றுதலை அழிக்கும். தீய பற்றுதல் வலிமை வாய்ந்ததாக இருந்தால் அது நல்ல பற்றுதலை ஒழிக்கும். ஆதலால் தக்கதை அறிந்து தளராமல் செயலாற்ற வல்லவரே வெற்றி நடையிட்டு விளங்க முடியும்.

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனிசிறந்தனவே” என்ற கருத்தை விவேகானந்தர் வழங்கினார்; பாரதியார் அதற்குக் கவி வடிவு தந்தார். இருவர் பற்றும் இலங்கும் இடங்கள் இவை.

மொழிப்பற்று :

“தமிழ், தமிழ், தமிழ் - என்று எப்பொழுதும் தமிழை வளர்ப்பதே கடமையாகக் கொள்க. ஆனால் புதிய புதிய செய்தி, புதிய புதிய ஆராய்ச்சி, புதிய புதிய உண்மை, புதிய புதிய இன்பம் - தமிழில் ஏறிக் கொண்டே போக வேண்டும்.”

“தம்பி - நான் ஏது செய்வேனடா; தமிழைவிட மற்றொரு மொழி சுகமாக இருப்பதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு வருத்த முண்டாகிறது; தமிழனைவிட மற்றொரு சாதியான் அறிவிலும் வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்குச் சம்மதமில்லை; தமிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மற்றொரு சாதிக்காரி அழகாயிருப்பதைக் கண்டால் என் மனம் புண்படுகிறது.”

“தம்பி - தமிழ்நாடு வாழ்க என்று எழுது; தமிழ் நாட்டில் நோய்கள் தீர்க என்றெழுது; தமிழ் நாட்டில் வீதிதோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் மலிக என்றெழுது. அந்தத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிலே நவீன கலைகள் எல்லாம் பயிற்சி பெற்று வளர்க என்று எழுது.”

என்று தம் அன்புத் தம்பியாக ஏற்றுக்கொண்ட நெல்லையப்பருக்குக் கடிதம் எழுதினார் பாரதியார்.

“செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே - இன்பத், தேன்வந்து பாயுது காதினிலே”
என்று பாடிய கவிஞர் அல்லரோ அவர்.

நாட்டுப் பற்று :

தங்கத்தின் வயிற்றில் தங்கம் பிறந்தது போலப் பிறந்தான் குமாரசாமி. அவனே திருப்பூர் குமரன். நாட்டின் மேல் அவன் கொண்டிருந்த பற்றுக்கு அளவும் உண்டோ? காந்தியடிகள் ஒத்துழையாமை இயக்கம் தொடங்கிய நாளில் தொண்டு செயப் புகுந்து, தொண்டர் தலைவன் ஆனவன் அவன்.

“ஊர்வலம் போதல் கூடாது ; கூட்டம் கூட்டுதல் கூடாது” என்று அரசு ஆணையிட்டிருந்தது. ஆனால் உறுதியாக ஊர்வலம் போவதென உரிமைத் தொண்டர்கள் முடிவு செய்திருந்தனர். தலைமைதாங்கி வழி நடத்த இருந்த தலைவரோ அஞ்சிப் பின் வாங்கிவிட்டார். அஞ்சாத கோளரியாக முன் வந்தான் குமரன். கொடி பிடித்துக் கொண்டு, முழக்கத்துடன் முன்னே சென்றான்.

கொடுமையான அளவில் தடியடி நடந்தது. கைத் தடிகள் உடைபட, மண்டைகளும் எலும்புகளும் நொறுங்கின. இந்திய அன்னையின் எழில் மிக்க நெற்றிக்கு இட்ட பொட்டே போல மண்ணில் குருதி கொட்டியது. அயர்ந்தான் இல்லை குமரன்; தடியால் தாக்குண்டு வீழ்ந்தபோதும் கொடியை விட்டான் இல்லை. கொடியை உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டே, குமரனுக் சென்ற அவன் அமரன் ஆனான். அவன் நாட்டுப் பற்று இருந்தவாறு அது.

அறிவியற் பற்று :

“நாம் இருவரும் இன்பமிக்க ஏதாவது ஓர் இடத் திற்குச் சென்று திரும்ப வேண்டும்,” என்று எடிசனை நோக்கி அவர்தம் இளமனைவி வேண்டினார். “ஆம். செல்லலாம்” என்றார் எடிசன். என்றும் இசையாத கணவர் உலாச் செல்ல இசைந்தது குறித்து மகிழ்ந்தார் மனைவி. உலாவுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தலில் ஈடுபட்டார்.

பொழுது விடிந்தது; எடிசன் வழக்கம்போல் தம் ஆய்வுக்கூடத்தின் தாழ்க்கோலை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார். மனைவியார் வந்து, “என்ன? நாம் இன்று இன்பச் செலவு அல்லவா செல்ல வேண்டும்” என்றார். “ஆம்! ஆம்! எனக்கு இன்பமான இடம், என் ஆய்வுக் கூடம் ஒன்றுதான்” என்று கூறி ஆய்வுக்கூடத்திற்குப் புறப்பட்டார் எடிசன், அவருக்கு இருந்த அறிவியல் ஆய்வுப்பற்று அது! அப்பற்றால்தானே ஆயிரக்கணக்கான அறிவியற் கருவிகளைப் படைக்க முடிந்தது. எடிசன் என்னும் அறிவியற் பற்றாளன் தோன்றவில்லை யானால் இன்று காணக் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களில் எத்

துணையோ தலைகாட்டி இருக்கமாட்டா. அவனை நினைத்து விம்மிதம் அடையும் நாம், அவன் வழியில் எவ்வாறு செல்லலாம் என்று சிந்திக்க வேண்டுமல்லவா.

தேய்வப்பற்று :

ஆண்டவன்மேல் பெரும்பற்றுக் கொண்ட அருந்தொண்டர் திருநாவுக்கரசர். உண்ணும்போதும் உறங்கும்போதும் 'தொண்டு, தொண்டு' என்றே இருந்த பெருந்தகை அவர். 'தொண்டலால் துணையும் இல்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே' என்று ஆண்டவனையே தொண்டர் துணைவனாகக் கொண்டவர் அவர். 'என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்பது அவர் திருவாய் மொழி.

'உயிர்களுக்குச்' செய்யும் தொண்டாலே, உயிர்களைத் தந்த இறைவனுக்கு வழிபாடு செய்ய வேண்டும்' என்னும் திருநெறியாளர் திருநாவுக்கரசர். ஆதலால் ஏனையோர் எல்லாம் இறைவனை வழிபடுவதே கடனாகக் கொண்டிருக்கத் திருநாவுக்கரசரோ உழவாரப்படை என்னும் கருவி கொண்டு திருப்பணி புரிந்தார்.

எந்தக் கோவிலுக்குச் சென்றாலும் ஆங்கு முனைத்துக் கிளைத்துள்ள புற்களையும், முள் நிறைந்த செடிகளையும் வெட்டி எறிந்து துப்புரவுசெய்தார்; கோவிலில் நீர் தெளித்து மெழுக்கிட்டு வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் கொண்டிருந்தார். 'தொண்டின் தரம் ஏற ஏற இன்பம் ஏறும்' என்பது அவர் முழக்கம். திருக்கோவிலைப் பெருக்குதலால் உண்டாகும் இன்பத்திலும் மெழுகுதலால் இன்பம் ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பெருகும்; விளக்கு ஏற்றி வைத்தால் மேலும் இன்பம் பெருகும்' என்று விளக்குகிறார் அப் பெரியார்.

பற்றே இல்லாத ஒரு நிலையும் உண்டு. அது தன்னலம், தன் வாழ்வு என்பதைச் சிறிதும் கருதாத ஒரு நிலை. உயிர்கள் அனைத்தும் என்னுயிரே என்று கருதும் பெருநிலை. அப்பெரு நிலை வாய்க்கத் தொடக்கப் படியாக இருப்பது நல்ல வற்றின்மேல் நயத்தக்க பற்றுச் செலுத்துதலாம். அதனைப் பற்றுதற்கு வாயிலாகத் தானே நீங்கள் பள்ளி வாயிலுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள்! வாழ்க நற்குண நற் செயற் பற்றுக்கள்.

“அல்லவை தேய அறம் பெருகும்”

—திருவள்ளுவர்.

“அறம் வளர்ந்திடுக! மறம் மடிவுறுக”

—பாரதியார்.

5. தாண்டலும் துலங்கலும்

வகுப்பில் கடைசியாக இருந்த மாணவன் முதல் வனாக மாறிவிடுகின்றான். வினையாட்டு மேடைக்கே செல்லாத ஒருவன் வெற்றிக் கேடயங்கள் பலப்பல பெறும் அளவுக்குச் சிறந்த ஆட்டக்காரன் ஆகிவிடுகின்றான். கணக்கில் மதிப்பெண் நூற்றுக்குப் பத்து எடுப்பதற்கும் இயலாமல் தவித்த ஒருவன் நூற்றுக்கு நூறு வாங்கும் அளவுக்கு உயர்ந்து விடுகின்றான். இதில் ஏமாற்று இல்லை. வஞ்சம் இல்லை. உண்மையாகவே ஊக்கத்திறுல் அவனுக்கு ஒருநல்ல திருப்பம் உண்டாகி இருக்கிறது என்பதுதான் பொருள்.

நல்லதும் அல்லதும் :

நல்ல திருப்பங்கள் போலவே சிலர் வாழ்வில் தீய திருப்பங்களும் ஏற்பட்டுவிடுவது உண்டு. 'இவனும் இந்நிலைக்கு வந்தானே' என்று வருந்திக் கூறுமாறு அவன் நிலைமை இறங்கிவிடும். நல்லதாயினும் சரி, அல்லதாயினும் சரி ; எதிர்பாராத நிலையில் ஒரு தூண்டுதல் வேலை செய்திருக்கிறது. அதன் விளைவாகவே துலங்குதல் உண்டாகி இருக்கின்றது என்பது தெளிவு.

தீயதைத் திருத்துதல் :

தீய தூண்டுதலுக்கு ஆட்படாமல் தப்பிவிட வேண்டும். இல்லையேல் தீமை என்று நமக்குத் தெரியாமலே அதற்குள் வீழ்ந்து விடுவோம். தீமைக்கு ஒரு தனித்தன்மை உண்டு. அதாவது, நான் செய்வது தீயது

என்று தன்னைக் கொண்டவர் உணர்மலே—உணர்விடாமலே—
அவரோடு ஒட்டிக் கொள்வது. இத்தன்மைபடத் திதளி
வாக உணர்ந்துதான் திருவள்ளுவர் “கமீதுடித்து
ஆடும் ஒருவனை நெருங்கி ‘நீ செம்மனமுடையது’ என்று
எடுத்துக் காட்டித் திருத்த முயல்வது, ஆழமான நீருக்
குள் மூழ்கிக் கிடப்பவனைக் கொள்ளித் தீயைக்
கொண்டுபோய்த் தேடுவது போன்றது” என்கிறார்.
ஆகவே தியதூண்டுதலுக்கு எவ்வகையாலும் ஆட்
படுதல் கூடாது. அதுபோலவே, நல்ல தூண்டுதல்
உண்டாகுமானால் நமுவவிடவும் கூடாது.

சிலந்திப்பூச்சி :

ஆறுமுறை படைகொண்டு சென்று தோல்வி
கண்டவர் இராபர்ட்டு புரூசு. அவர் நாடு இழந்து, படை
இழந்து, சோர்ந்துபோய் மலைக்குகை ஒன்றில் ஒடுங்கிப்
படுத்துக் கிடந்தார். அக்குகையின் ஒரு மூலையில்
இருந்து அதன் எதிர் மூலைக்குத் தாவிப்பற்றி வலை
பின்ன முயன்றது ஒரு சிலந்தி. ஆனால் ஒருமுறை இரு
முறைகள் அல்ல; ஆறுமுறைகள் முயன்றும் சுவரை
எட்டாமலே அது வீழ்ந்தது. எனினும் சோர்ந்து
விடாமல் அது மேலும் முயன்றது. ஏழாம் முறையிலே
தாவி வெற்றி கண்டது; வலையும் பின்னி முடித்தது.
இதனை இமை கொட்டாமல் நோக்கிக் கொண்டே
இருந்தார் புரூசு; சிலந்தியின் முயற்சி தமக்குப் பெரிய
தூண்டுதலாக இருப்பதை உணர்ந்தார்; இரைதேடச்
செல்லும் சிங்கம்போலத் தம்தோள்களை நிமிர்த்திக்
கொண்டார்; படைகளை மீண்டும் திரட்டிக் களத்
திற்குச் சென்றார்; வெற்றியோடு மீண்டார். எளிய
சிலந்தி, உடைந்துபோன உள்ளத்தை எவ்வளவு எளி

தாகத் தேற்றிவிட்டது! தோல்வியை எவ்வளவு எளிதாக வெற்றியாக்கி விட்டது! சிலந்தியின் தூண்டல் பெரிதா? அத்தூண்டலைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட புருசின் உள்ளம் பெரிதா? இரண்டும் ஒன்றில் ஒன்று பெரியது என்பதே தரும்.

காப்பிச்சேடி :

இடையன் ஆடுகளை மேய்ப்பதற்காகக் காட்டுக்கு ஓட்டிச் சென்றான். அவன் ஆடுகளுள் ஒன்று தனித்துச் சென்று ஒரு செடியைக் கடித்துத் தின்றது; பின்பு களிப்போடு துள்ளிக் குதித்தது. அதனைக் கண்டான் இடையன். அவனுக்கு அதன் காரணம் விளங்கவில்லை. மறுநாளும் அவன் அவ்விடத்திற்கு ஆடுகளை ஓட்டிச் சென்றான். அதே ஆடு மறுநாளும் தனியேபோய் அச்செடியைக் கடித்துத் தின்றபின் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக்குதித்து ஆடியது. ஆடு தின்ற அந்தச் செடிக்கு ஏதோ ஒரு தனியாற்றல் இருக்க வேண்டும் என அவன் எண்ணினான்; அச்செடியில் இருந்த பழத்தைப் பறித்துத் தன் வாயில் இட்டு மென்றான். அவனுக்கு ஒருவகைச் சுறுசுறுப்பு உண்டாகியது. அச்செய்தியை அவன் ஊரவர்க்கெல்லாம் டரப்பினான். அவன் கண்டுபிடித்துத் தந்த பழத்தின் விதையே நாம் இப்பொழுது சுவையாகப் பருகி வரும் 'காப்பி' யைத்தருகின்றது. அதனை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான் ஆடு மேய்ப்பவன். 'அவன்' 'இவன்' என்பது இல்லை. எவனாக இருந்தாலும் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்வானே யானால் அவன் முன்னுக்கு வரத் தவறான்.

சின்கோனா :

கொடிய காய்ச்சலால் அல்லல்பட்டுக் கிடந்தான் ஒருவன் ; அவன் நடக்க வேண்டிய தொலைவோ மிகுதியாக இருந்தது ; உடல்நிலை நடப்பதற்குச் சிறிதும் இடம் தரவில்லை. அவனுக்கு வாழ்வே வெறுத்து விட்டது. சாவு வராதா? என்றுகூட ஏங்கினான். உடல் வெப்பத்தால் நீர்வேட்கை மிகுந்தது. அளறும் சேறும் நிரம்பிய குட்டை ஒன்று அவன் கண்ணில் புலப்பட்டது. அதன் நீரைக் குடித்துச் செத்தாலும் கவலை இல்லை என்று கருதிக் கையால் அள்ளி அள்ளிக் குடித்தான். அவனால் அந்த நீரின் கசப்புத் தாங்கமுடிய வில்லை ; வயிற்றைக் குமட்டியது. ஆனாலும் குடித்தான். அவன் நினைத்தவாறு சாவு ஒன்றும் வந்துவிட வில்லை. காய்ச்சல்தான் செத்தது. அஃது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அத்தண்ணீரில் கலந்திருந்த கசப்புத்தான் தன் காய்ச்சலைப் போக்கியது என உணர்ந்தான். அக்கசப்பு, குட்டைக்கு எப்படி வந்தது என ஆராய்ந்தான். குட்டைக்கு அருகில் நிற்கும் மரங்களின் இலை தழைகளும் கிளைகளும் குட்டையில் விழுந்ததே கசப்புக்குக் காரணம் எனக் கண்டான். அவன் கண்டு பிடிப்பு வீண்போகவில்லை. குளிர் காய்ச்சலுக்கு மருந்தாகப் பயன்படும் கொய்லு மாத்திரையை நீங்கள் அறிவீர்கள் ! மாத்திரையைச் செய்யப் பயன்பட்டது அந்த மரம்தான். அதன் பெயர் சின்கோனா என்பது.

தன்னோய் தணிந்தது என்னும் அளவில் அவன் கவலைப்படாது இருந்திருப்பானேயானால் அவன் கண்டு பிடிப்பு அவனோடு மடிந்து மண்ணாகி யிருக்கும். ஆனால் அவன் பேருள்ளத்தால் அதைப் பலரும் அறியும்படி

செய்தான். அது காலத்தையும், இடத்தையும் கடந்து பயன்படுகிறது. தூண்டலால் துலங்குவோர் அதனை உலகுக்கும் பயன்படுத்துவோராகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை அறிவீர்களாக!

ஆப்பிள் பழம் :

மரத்தில் இருந்து ஆப்பிள் பழம் விழுவதைக் காணுகின்றான் ஒரு சிறுவன். “ஏன் இப்பழம் கீழே விழவேண்டும்? பக்கங்களில் போனால் என்ன? மேலே ஏறினால் என்ன?” என்றெல்லாம் சிந்திக்கிறான். அச்சிந்தனை அவனை நெடுநாள் ஆராயத் தூண்டுகிறது. “நிலத்திற்கு இயுப்பாற்றல் இருக்கிறது. அவ்வாற்றலே பொருள்களை மேலேயோ, பக்கங்களிலேயோ போகவிடாமல் தடுக்கிறது” எனக் கண்டு பிடித்தான். அவனை பெரும் விஞ்ஞானியாகத் திகழ்ந்த ஐசக் நியூட்டன்.

நாமும் எத்தனையோ பொருள்கள் கீழே விழக் காணுகின்றோம். ஏன் அது நமக்குத் தூண்டலாக அமையவில்லை? தூண்டுதலை ஏற்பதற்கும் தகுதியான பக்குவம் உள்ளதில் இருக்கவேண்டும். மின்சாரப் பொத்தானை அழுத்தினால் விளக்கு எரிகிறது. வேறு இடங்களில் அழுத்தினால் எரிகிறதா? இல்லை. ஆகவே தூண்டல் துலங்க வேண்டுமானால் நல்ல உள்ளத் தொடர்பு உண்டாக வேண்டும். உண்டானதை ஒளிவிடச் செய்யத்தக்க அயரா உழைப்பும் வேண்டும்.

கோழி முட்டை :

பள்ளிக்குப் போயிருந்த மாணவனிடம் கோழி முட்டை இடுவது, அடைகாப்பது, குஞ்சு பொறிப்பது ஆகியன பற்றிக் கூறினார் ஆசிரியர். சொல்லித் தந்த ஆசிரியர்க்கு உண்டாகாத உணர்ச்சி பாடம் கேட்ட

மாணவனுக்கு உண்டாகியது. வீட்டுக்கு வந்ததும் கோழி முட்டை ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு ஓர் இருட்டறைக்குள் புகுந்தான். தன் வயிற்றோடு ஒட்டி முட்டையை வைத்துக் கால்களாலும் கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு முடங்கிப் படுத்தான். எங்கெங்கோ தேடியலைந்த பெற்றோர்கள் அவனை அந்த அறையில் கண்டுபிடித்தனர். அவனை எழுப்பியபோது முட்டையுடன் இருந்தான். அவன் நிலைமை அவர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது. “கோழி அடைகாத்துக் குஞ்சு பொறிக்கும் பொழுது அந்த வெப்பத்தை நான் தந்தாலும் குஞ்சு பொறிக்கத்தானே வேண்டும்” என்ற அவன் சொல், அவர்களை விலாப்புடைக்க நகைக்க வைத்தது. ஆனால் அறிவியல் உலகம் அவ்வினாளுள் கருத்தை வாளா விட்டுவைக்கவில்லை. ஆராய்ந்து மின் வெப்பத்தால் முட்டையைப் பொறிக்க வைக்கும் பொறியைக் கண்டு பிடித்து விட்டது. இக்கண்டு பிடிப்பை அந்த இனாளுனுக்குப் படைத்த காணிக்கை என்று சொல்லலாம். ஆனால் ஓர் அன்பர் இருபத்தொரு நாட்கள் கோழி முட்டையைத் தன்மார்பிலே வைத்துக்கொண்டிருந்து குஞ்சைப் பொறிக்கச் செய்தார். அந்த இனாளுனுக்கு ஏற்ற காணிக்கை அன்றோ அது! குஞ்சு பொறிக்க முயன்ற அந்த இனாளுன் யாவன்? அவனே விஞ்ஞானி எடிசன்!

யாக்கை :

பூங்காவின் இடையே ஒரு தந்தையும் அவர்தம் இனியமகளும் மாலைப்பொழுதில் உலாவினர். மகள் தம் இனிய குயிற் குரலால் “பெற்ற தாய்தனை” எனத் தொடங்கும் இராமலிங்கர் திருவருட்பாப் பாடலைப்

பாடினார். இனிக்கக் கேட்டுக் கொண்டுவந்த தந்தையார், “நீலா, உற்ற தேகத்தை உயிர் மறந்தாலும்” என்னும் பகுதியில் உள்ள ‘தேகம்’ என்னும் வடசொல்லுக்குப் பதில் ‘யாக்கை’ என்னும் தமிழ்ச் சொல்லை அமைத்திருந்தால் எவ்வளவோ இனிமையாக இருக்கும் என்றார். உடனே மகள் நீலா, “அப்பா, தனித்தமிழே இனிமை மிக்கது என்றால், இன்று தொட்டு நாம் தனித்தமிழிலேயே பேசவும் எழுதவும் வேண்டும்” என்றார். அவ்வேண்டுதல் வறிதே போயதா? சுவாமி வேதாசலத்தை மறைமலையடிகள் ஆக்கியது; சமரச சன்மார்க்க நிலையத்தைப் பொதுநிலைக் கழகம் ஆக்கியது; ஞானசாகரம் என்னும் இதழை அறிவுக்கடல் ஆக்கியது; நீலாவென்னும் நீலாம்பிகையாரைத் தனித்தமிழ்ச் செல்வியாகவும், மறைமலையடிகளாரைத் தனித் தமிழ்த்தந்தையாகவும் தமிழுலகத்திற்குத் தந்தது!

மட்டை :

பாலாற்றங் கரையிலே ஒரு பெரியவர் நடந்து சென்றார். ஆங்கே இருந்த ஒரு தென்னன் தோப்பில் வேலை செய்துகொண்டு இருந்த ஒருவன் தன்பேச்சின் இடையே மட்டை என்னும் ஒரு சொல்லைச் சொன்னான். அச்சொல் கரைவழியே சென்ற பெரியவர் கருத்தைக் கவர்ந்தது. மேலும் மேலும் அவரை எண்ணிப் பார்க்க வைத்தது. அதன் விளைவு என்ன? தமிழ் மொழிக்கு அருமையான ஒரு ‘மொழி நூல்’ கிடைத்தது. மொழி நூல் படைத்த பெருமகனார் மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் என்பவர் ஆவார்.

கோழிக்குட்டி :

இத்தாலி நாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டர் வீரமாமுனிவர் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்பொழுது ‘கோழிக்குட்டி’

என்றார். கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் கைகொட்டி நகைத்தனர். கூட்டம் முடிந்த பின்னர் நகைப்பின் காரணத்தை அவர் கேட்டு அறிந்தார் ; இன்னதை இன்னவாறுதான் சொல்ல வேண்டும் என்னும் மரபு நிலை அறியாமையால் வந்த பிழை எனத் தெளிந்தார் ; முறையாக இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார். தேம்பாவணி முதலான இலக்கியச் செல்வங்களை அவர் வழங்கினார். சதுரங்கநி என்னும் பெயருடைய அகராதி நூல் இயற்றினார் ; உரைநடைக்கு வித்திட்டார். கோழிக்குட்டி செய்த பயன் சிறிது அளவா ? கோழிக்குட்டி வாழ்க !

திருக்குறள் :

தில்லிமாநகர்க்குச் சென்றிருந்தார் மன்னர் சரபோசி. அங்கே அவர் அரசப் பிரதிநிதியைக் கண்டு உரையாடினார். சரபோசி தமிழ்நாட்டுத் தஞ்சைப் பகுதியை ஆள்பவராக இருந்ததால் திருக்குறளை அறிந்திருப்பார் எனக் கருதிய அரசப்பிரதிநிதி திருக்குறளில் ஏதேனும் ஒரு பகுதியைச் சொல்லுமாறு வேண்டினார். சரபோசி தஞ்சை மன்னராக இருந்தாலும் அதுவரை திருக்குறளைக் கல்லாதவராகவும், காணாதவராகவும் இருந்தார். ஆகவே அதைக் கேள்விப் பட்டிருப்பதாகச் சொல்லி, ஊருக்குப் போய் நூலை அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு மீண்டார். வந்தவுடனே பேரார்வத்தோடு நூற்சுவடிகளைத் தேடித் தொகுத்தார். அவரால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதே இன்று பல்லாயிரம் ஏட்டுச் சுவடிகளையும் நூல்களையும் கொண்டு விளங்கும் 'சரசுவதி மகால்' என்னும் கலைக்கூடம் ஆகும்.

என்ன பயன் ?

கும்பகோணத்தில் இராமசாமி முதலியார் என்பவர் முன்சீபாக இருந்தார். அவரை ஒருசமயம் தமிழறிஞர் உ. வே. சாமிநாதையர் போய்ப் பார்த்தார். “என்னென்ன நூல்களைப் படித்திருக்கிறீர்கள்,” என்று முதலியார் ஐயரை நோக்கி வினவினார். ஐயர் தாம் கற்ற நூல்களை நூற்றுக்கணக்கில் கூறினார். முதலியார், “இவற்றைக் கற்றதால் என்ன பயன்? பழைய நூல்களைப் படித்திருக்கின்றீர்களா? சிலப்பதிகாரம் படித்திருக்கிறீர்களா? மணிமேகலை படித்திருக்கிறீர்களா?” சிந்தாமணி படித்திருக்கிறீர்களா?” என்று தொடர்ந்து வினவினார். அவர் வினாவிய வினாக்களே தமிழகத்தின் மூலை முடுக்குகளுக்கும் சென்று சாமிநாதையரை ஏடு தேட வைத்தது; ஏடுகளைத் தொகுத்துப் போற்றத்தக்க நூல்கள் ஆக்கித் தமிழ் வளர்க்கவும் நூண்டியது. சங்க இலக்கியங்களைக் காணும் போதெல்லாம் அவற்றை முதற்கண் அச்சிட்டுவழங்கிய சாமிநாதையரை மறக்கமுடியாது! அவரைத் தூண்டியுதவிய இராமசாமி முதலியாரையும் மறக்க முடியாது. தமிழ் மதுரை :

பாலவந்தம் குறுநில மன்னர் பாண்டித்துரைத் தேவர் மதுரையில் ஒரு சொற்பொழிவாற்றுவதற்காக வந்திருந்தார். அப்பொழுது சில குறிப்புக்களைக் காண்பதற்காகத் திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் எவரிடத்தில் இருந்தாவது வாங்கி வருமாறு அன்பர் ஒருவரை ஏவினார். அவரோ நூல் எங்கும் கிடைக்காமல் வெறுங்கையோடு மீண்டார். “தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த மதுரையில் தமிழுக்குச் சிறப்பளிக்கும் திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் கிட்டவில்லையே! இந்த நிலைமையை ஒழிக்க வேண்டும்”

எனக் கருதினார். கருதியதை நிறைவேற்றுதற்கு ஏற்றவாறு திட்டமிட்டுச் செயலாற்றினார். அவரால் உருவாக்கப்பட்டதே மதுரையில் இந்நாள் விளங்கும் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் ஆகும்.

கலிங்கப்போர் :

ஆக்கப் பணிகளை உருவாக்கிய தூண்டுதல்களைப் போலவே அழிவுக் கொடுமையை அகற்றிய தூண்டுதல்களும் உண்டு.

கலிங்கப்போரில் கணக்கற்ற உயிர்களைக் கொன்று குவித்த அசோக மன்னன் மன்ம், ஒருநொடிப் பொழுதில் எவ்வளவோ மாற்றம் கண்டு விட்டது. 'கோலைக் கருவிகளைக் கையால் தீண்டேன்' என்று உறுதிக்கொள்ள வைத்த இடம் கலிங்கப் போர்க்களம் தானே? வேட்டையாடுவதைக் குற்றமாக்கிய கோமன்னன் அவனே! அவன் அருளாட்சிக்கு அடையாளமாக இருந்த சக்கரமே இந்தியக் குடியரசின் அடையாளமாக இப்பொழுது இருக்கின்றது. இஃது ஒன்றே அம்மன்னன் அருளாட்சியின் வெற்றிக்கு அடையாளம்! 'சூடுகாட்டில் கொள்ளும் உறுதி உருப்பெறுது' என்று பலரும் கூறுவர். ஆனால் அத்தகைய நிலையற்ற உள்ளம் கொண்டவனல்லன் அசோகன்; கொண்ட உறுதியை நிலைநாட்டிய மாமன்னன். நிலைபெறாச் சூடுகாட்டு உறுதி கொண்டோரைக் கண்டு அவன் புன்முறுவல் கொண்டான்.

தூண்டலால் துலங்குக :

அன்புள்ள மாணவர்களே, எதிர்பாராத தூண்டல்கள் எவருக்கும் வாய்க்கும். அவ்வாறு உங்களுக்கு வாய்க்கும்போது இடைவிடா முயற்சியாலும், இணையற்ற ஊக்கத்தாலும் கடமை

புரிந்து வெற்றி வீரராகத் திகழ்வீர்களாக! மேலே எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற பெருமக்களைப்போல உங்களுக்கும் எதிர்கால வரலாற்றுப் பெருநூலில் தனிப் பேரிடம் இருக்குமாறு வாழ்வீர்களாக!

6. முயற்சியும் முன்னேற்றமும்

முன்னேற்றம் என்னும் எழில்மிக்க மாடத்தில் இருந்து நீங்கள் இன்பவாழ்வு வாழவேண்டுமானால் முயற்சி என்னும் கட்டடத்தைக் கட்டியே தீரவேண்டும். முன்னேற்றம் என்னும் தண்ணிய அருவியில் உடலும் உள்ளமும் சிலிர்க்க நீங்கள் நீராட வேண்டுமானால் முயற்சி என்னும் மலையில் அயராமல் ஏறிச் சென்றே தீரவேண்டும். ஆகவே, முன்னேற்றத் துடிக்கும் நீங்கள் முயற்சிப் படிகளில் தளராமல் ஏறிச் செல்வீர்களாக !

முயற்சியே உயர்ச்சி தரும் :

மூச்சை அடக்கி நீரின் நெடிய ஆழத்துள் போக முடியாதவன் விலைமதிக்க முடியாத முத்துக்களைப் பெற முடியாது; அரும்பாடுபட்டுச் சுரங்கத்தைத் தோண்டிக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான அடிகளுக்குக் கீழே போனால் அல்லாமல் தங்கக் கட்டிகளையும், வைரத்துண்டங்களையும் பெயர்த்தெடுக்க முடியாது. ஆகவே, 'முயற்சியே மூச்சு' எனக் கொண்டு உயர்ந்து ஒங்குவீர்களாக.

ஏறுநடை ஏந்தல் :

எரியும் விளக்குத் திரியினை, தலைகீழாகத் திருப்பிப் பிடித்தாலும், மேலே தாவிக் கொழுந்துவிட்டு எரிதலே தீயின் இயற்கை. அவ்வியற்கை போல் எத்துணைத் தடைகளும் குறுக்கீடுகளும் அல்லல்களும் உண்டானாலும் அயராது முயற்சியில் ஈடுபடுபவனே எண்ணியதை முடித்து ஏறுநடை நடக்கும் ஏந்தல் ஆவான்.

கருமமே கண்ணுயினர் :

கருமமே கண்ணாகக் கொண்டவர் மெய் வருத்தம் பாரார் ; பசி நோக்கார் ; கண்துஞ்சார் ; எவ்வெவர் செய்யும் தீமையையும் பொருட்டாக எண்ணார் ; கால நேரம் கருதார் ; பிறர் பழிப்பதையோ புகழ்வதையோ செவியில் கொள்ளார் ! இத்தகைய கருமக் கண்ணர் கருதியனவெல்லாம் கைகூடும். அவை தவறமாட்டா.

சோம்பர் உடையவர் தேம்பித் திரிவர் :

உப்புமலையில் ஏறியிருந்து உணவு உண்டாலும், அதில் உப்பை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு உண்டால் தானே சுவைக்கும். அதுபோல் ஆக்கி வைத்ததை உண்பதற்கும், தேடி வைத்ததைக் காப்பதற்கும் முயற்சி வேண்டும். முயற்சி இல்லாத சோம்பன் வாழ்வு குடியைக் கெடுத்து விடும். 'சோம்பர் என்பவர் தேம்பித் திரிவர்' என்பது ஓளவையார் வாக்கு.

வாயும் வயிறும் :

“உழைக்காமல் உண்பதற்கென ஒரு கூட்டத்தையும், உழைத்துவிட்டு உண்ணாமல் இருப்பதற்கென ஒரு கூட்டத்தையும் இறைவன் படைக்கவில்லை. அதுவே அவன் கருத்தானால் உழைக்காமல் உண்பவருக்குக் கால் கைகளைப் படைக்காமல் வாயையும் வயிற்றையுமே படைத்திருப்பான். உழைத்துவிட்டு உண்ணாமல் இருக்க வேண்டியவருக்கு வாய் வயிறுகளைப் படைக்காமல் கால் கைகளைமட்டுமே படைத்திருப்பான்” என்று ஆபிரகாம் லிங்கன் கூறுகிறார். உழையாச் சோம்பர் உள்ளத்தில் பாய்ச்சும் கூரம்பு போன்றது இது ! உண்மை உழைப்பாளர்க்கு வழங்கும் பாராட்டுப் பட்டயமும் ஆகும் இது ! நீங்கள்

இதனை எண்ணிப் பார்த்துத் தளரா முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்.

வாழ்வு வகை :

மாந்தர் வாழும் வாழ்க்கை நெறியை நன்கறிந்த பெருமக்கள் அதனை ஐவகைப் பாகுபாட்டில் அடக்குவர். அவை கோலை வாழ்வு, கொள்ளை வாழ்வு, முயற்சி வாழ்வு, குழு வாழ்வு, தாய்மை வாழ்வு என்பன.

கோலை வாழ்வு :

புலி, கரடி முதலாய காட்டு விலங்குகளிடம் கனிவு இல்லை ; அருள் இல்லை. அவை அஞ்சி அஞ்சி ஓடி ஒளியும் விலங்குகளைத் தப்பவிடாமல் தாக்கியழித்துத் தம் வயிற்றை நிரப்பும். தம் வயிற்றை நிரப்பும் செயல் ஒன்றே அவற்றின் குறிக்கோள். இத்தகு குறிக்கோளே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்பவர் கோலை வாழ்வினர் ஆவர்.

கொள்ளை வாழ்வு :

கொள்ளை வாழ்வுக்குச் சான்றாகக் குரங்கைக் கொள்ளலாம். தான் உழாமல், விதைக்காமல், களை பறிக்காமல் காவல் புரியாமல் எவரோ பாடுபட்ட பயிர் வகைகளையும் பழத்தோட்டங்களையும் அழித்துக் கெடுப்பது குரங்கின் இயல்பு. அக்குரங்கைப் போல் தாம் உழைக்காமல் பிறர் உழைப்பின் பயனைக் கொள்ளையடிப்பவர்களும் அட்டைபோல் உறிஞ்சிச் சேர்த்து வாழ்பவர்களும் உளர். அவர்கள் கொள்ளை வாழ்வினர் எனப்படுவர்.

முயற்சி வாழ்வு :

முன்னூவதாக வருவது முயற்சி வாழ்வு. இவ் வாழ்வு ஏற்றமிக்க ஒன்றாகும். அன்றியும் மேலே வர இருக்கும் குழு வாழ்வுக்கும், தாய்மை வாழ்வுக்கும் நிலைக் களமாக இருப்பதும் இதுவே ஆகும்.

முயற்சி வாழ்வுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருப்பது தூக்கணங்குருவி ஆகும். அது தானே அரிதில் முயன்று குச்சி, சருகு, புல், வைக்கோல்களைத் தொகுத்துக் கூடு கட்டி வாழும் வாழ்வுடையது. அதுபோல், கொலை, கொள்ளை, சுரண்டல் ஆகிய தீய வாழ்வு முறைகளை நீக்கித் தம் முயற்சியால் வாழ்பவர், 'முயற்சி வாழ் வினர்' ஆவர்.

குழு வாழ்வு :

குழு வாழ்க்கைக்கு எடுத்துக்காட்டு 'தேனீ' ஆகும். ஆண் ஈ, பெண் ஈ, உழைப்பாளி ஈ என முப் பிரிவுகளாக அமைந்திருந்தும் அவை, ஒன்றுபட்டுப் பொதுப்பணி புரிகின்றன. அவைதம் பணிகளைத் தவறாமல் புரிந்து, ஒன்றுபட்டு வாழ்தலால் தேனீயின் வாழ்வு குழு வாழ்வாகின்றது. அது குடியரசும் முடியரசும் இணைந்து செயல்படும் குடிக்கோன் ஆட்சிக்கு ஒப்பானது.

தாய்மை வாழ்வு :

இறுதியாக அமைந்த தாய்மை வாழ்வு இணையற்றதாகும். தாய்மை வாழ்விற்குப் புறாக்களை எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம். குஞ்சுகள் கூட்டில் இருக்கும் போது தாய்ப் பறவை வெளியே சென்று உணவைத் தேடிக் கொண்டுவந்து அக் குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டி

வளர்க்கிறது. அதுபோல் வறியவர்க்கும் வாய்ப்பற்ற வார்க்கும் பகுத்துண்டு வாழும் மக்கள் வாழ்வு தாய்மை வாழ்வாகும். இவ்வைந்து வகை வாழ்வுகளுள் முயற்சி வாழ்வில் நீங்கள் முதற்கண் உங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்வீர்களாக. அவ்விடுபாடு வரவரக் குழுவாழ்வில் புகுத்தித் தாய்மை வாழ்வில் நிலைபெறச் செய்யத் தவறுது. இதனுல்தான் ‘முயற்சி திருவினை யாக்கும்’ என்று முப்பால் மொழிகின்றது.

மடி என்னும் மாசு :

அகல் விளக்கில் திரியிட்டு விளக்கேற்றுகிறோம். அத்திரியில் அடிக்கடி ‘கருக்கு’ உண்டாகி விடுகின்றது. அதனைக் கண் காணிப்புடன் தட்டிவிட்டுத் தூண்டினால் அன்றித் திரி சுடருடன் எரியாது; கருக்கைத் தட்டாமல் நெடும் பொழுது விட்டு விட்டால் சுடர் அணைந்து போகும். “குடும்பம் என்பது ஓர் அகல்விளக்குப் போன்றது. அக் குடும்பத்தில் இருப்பவர் திரி போன்றவர். திரியில் பற்றும் கருக்குப் போன்றது சோம்பல் என்னும் மடி. அம் மடியை ஒழித்தால் அல்லால் குடி என்னும் குன்று விளக்கு எரியாது! அணைந்துபோகும்,” என்று உவமைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

கேவோர் கப்பல் :

“நான் கெட்டே போக வேண்டும்” என்று முடிவுகட்டிக் கொண்டவன் ஏறவேண்டிய கப்பல்கள் “இவை” என்று நான்கு கப்பல்களைக் குறிப்பிடுகிறார், வாழும் வகை உரைக்க வந்த வள்ளுவனார்; அக் கப்பல்கள் எவை? நெடுநீர், மறவி, மடி, துயில் என்பன அவை. கடல் கடந்து கண்காணச் சீமைக்குச்

சென்றும் கருமமே கண்ணாயினார் பணிபுரிவர். இம் மடியனோ இருப்பிடத்தை விட்டு வெளியே சென்று, நான்கு கப்பல்களில் ஏறி, இருந்த இருப்பிலே இருந்து கெட்டொழிகின்றான். நெடுநீர் என்பது உரிய காலத்தில் செய்யாமல் காலம் கழித்துச் செய்தல். மறவி என்பது மறதி. மடி - சோம்பல். துயில் - செய்ய வேண்டிய செயல்களை மறந்து தூங்குதல். நீங்கள் இந்த நான்கு கப்பல்களில் ஏறவும் வேண்டா; அவற்றை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் வேண்டா.

உரித்த வாழைப்பழம் :

சோம்பல் ஒருவனை ஆட்படுத்தி விடுமானால் அதில் இருந்து அவன் மீள்வது அரிது. இரண்டு சோம்பேறிகள் ஓர் அம்பலத்தில் (மடத்தில்) படுத்திருந்தனர்; கூரை வேய்ந்த அம்பலம் அது. அதில் ஒருபக்கம் தீப்பற்றிக் கொண்டது. ஒரு சோம்பேறி தீப்பற்று வதைத் தன் கண்களால் கண்டான். எனினும் விரைந்து எழுந்திருக்காமல் படுத்துக் கொண்டே “அம்பலம் வேகிறது அப்பனே” என்றான். அடுத்துக் கிடந்த சோம்பன், “அதையும் தான் சொல்வானேன்; வாயும் தான் நோவானேன்” என்று புரண்டு படுத்துக் கொண்டான். முடிவு என்ன ஆகியிருக்கும்? பிடிசாம்பல் தான். இம்மடத்துச் சோம்பேறி போன்ற ஒருவன் தான், ‘வாழைப்பழம் இனமாக அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள் (குறை இடுகிறார்கள்)’ என்று ஒருவன் சொன்னபோது, “உரித்துப் போடுகிறார்களா? உரிக்காமல் போடுகிறார்களா?” என்று வினாவினானாம்! வாழைப் பழத்தை உரிக்கக்கூட அவனுக்கு விருப்பம் இல்லை. அவ்வளவு சோம்பல்! முயற்சியாளன் இத்தகையவன் முகத்திலேயும் விழித்தல் கூடாது.

எலியும் புலியும் :

சோழன் நல்லுருத்திரன் என்பவன் ஒரு மன்னன். அவன், முயற்சியைப் பற்றிப் பாடலொன்று பாடியுள்ளான். எலியும் புலியும் அவன் கருத்தில் தோன்றுகின்றன. அவற்றைக் கொண்டு முயற்சியை வலியுறுத்தியுள்ளான். “சிறிய வயலில் விளைந்த நெல்லே ஆயினும் ஒளிந்து மறைந்து வந்து எவரும் அறியாமல் கதிரைக் கொண்டுபோய்த் தன் வளையில் நிரப்பி வைத்துக் கொள்ளும் கரவு வாழ்க்கை உடையது எலி. தான் பசிகொண்ட காலத்தில் அதனைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக வேட்டையாட வல்லது புலி. அதற்கு எவ்வளவு பசியுண்டானாலும் புல்லைத் தின்னாது. அது மட்டும் அல்லாமல் பன்றி, மான் முதலியவற்றைப் பசித்துயருக்காக அடித்து வீழ்த்தியபோதும் அதன் வலப்பக்கமாக விழாமல் இடப்பக்கமாக வீழுமானால் அன்று முழுமையும் மானங் கருதி இரை உண்ணப் பெருமிதமும் கொண்டது புலி. மறுநாள் காலையில் முழக்கத்துடன் புறப்பட்டு ஏதேனும் ஒரு விலங்கை வலம்பட வீழ்த்தித் தின்னும் வல்லாண்மையும் உடையது. இப் புலியைப் போன்ற நன்முயற்சியாளர் கூட்டுறவே எனக்கு அமைவதாக. எலி போலும் புன் முயற்சியாளர் கூட்டுறவு எனக்கு என்றும் இல்லாது ஒழிவதாக!” என்று உருத்திரன் தான் பாடியபாடலில் குறிப்பிடுகின்றான்.

தனக்கு நட்பாளராக நன்முயற்சியாளரே இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் நல்லுருத்திரன் மிக உறுதி கொண்டிருந்தான். “உன் நண்பன் எவனென்று சொல்; உன்னைப்பற்றிச் சொல்லி விடுகிறேன்” என்பது மேலைநாட்டுப்

பழமொழி. “இனம் இனத்தைச் சேரும்” என்பது நம் நாட்டுப் பழமொழி. நீங்கள் முன்னேறும் முயற்சியாளராக இருந்தால் அத்தகையவர் தொடர்பையும் துணையையும் கொள்ள வேண்டுவது கடமை.

எண்ணித் துணிக :

“முடியாது என்பது என் அகராதியில் இல்லை” என்கிறான் நெப்போலியன். ஆம்! அவன், இறுமாப்பால் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. அவன் தன் முயற்சியை அவ்வளவு நம்பினான். ஓர் அறைக்குள் கிடந்து ஓவியம் வரைபவனாக இருக்கும் போதே, “ஐரோப்பாவின் படத்தை மாற்றி அமைப்பேன்” என்று இடலர் கூறவில்லையா! கூறியவாறு மாற்றியமைத்து விட்டானே; எப்படி? திட்டமிட்ட முயற்சியால்தான். அவன் முயற்சி அழிவு வழியில் சென்ற தால்தான் அடிபட்டு வீழ்ந்தது. இல்லையேல் பிறருக்கு எடுத்துக் காட்டான முயற்சியாக விளங்கி இருக்க முடியும். ஆகவே, முயற்சியில் தலைப்படும் நீங்கள், “அழிவு முயற்சியா? ஆக்க முயற்சியா?” என்று எண்ணிப் பார்த்தே உங்கள் காலடிகளை எடுத்து வைத்தல் வேண்டும்.

நாற்பது கோடி :

“எனக்கு நாற்பது வயது ஆக வேண்டும்; அதற்குள் நாற்பது கோடி டாலர் தேடி முடிக்கவும் வேண்டும்” என்று ஏழே வயதான ஏழைச் சிறுவன் ‘ஆண்டு’ முடிவு செய்துகொள்கிறான். அவன் திட்டப்படி நாற்பதாம் வயதில் சொத்தைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான். ஐம்பத்தாறு கோடி டாலர் இருந்தது.

எப்படி ‘ஆண்டு’ வினால் திட்டமிட்டவாறு தேட முடிந்தது? திட்டமிட்டுக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு அவன் இருந்து விடவில்லை; தன் ஏழ்மையைக் கண்டு கலங்கி விடவில்லை; சுற்றுச் சார்பில் வந்து குவிந்த தொல்லைகளைக் கண்டு துவண்டு விடவில்லை! துணிந்து நடந்தான் திட்டமிட்டவழியில்! தந்தி அலுவலகத்தில் ஏவல் இளைஞனாக இருந்து மேலாளர் அளவுக்கும் தன் முயற்சியாலேயே வளர்ந்து தந்தித் துறையிலே புதிய கண்டுபிடிப்பும் அவனால் செய்ய முடிந்தது. அதனால் கோடிக் கணக்கில் டாலர்களைக் குவித்தான். கொண்ட கொள்கையை முடித்தான்.

எழுத்தரும் எழுத்தாளரும்:

ஓர் அலுவலகத்தில் எழுத்தராகப் பணிபுரிந்தவர் தாம் பெர்னா! அவ்வலுவலகத்தில் இருக்கும்போது “என் முன்னேற்றத்திற்கு இப்பணி பொருந்துமா?” என்று எண்ணினார்; இப்பணியால் ஏற்றம் எய்த முடியாது எனக் கண்டார்; வெளியேறினார். நினைப் பெல்லாம் நாடகமாகவே மாறினார்; நாடகம், நாடகத் திறனாய்வு என்று எழுதி எழுதிக் குவித்தார். எத் துணையோ எதிர்ப்புக்கள் முன்னின்றன! “எனக்கென எழுத்துலகில் ஓர் இடம் கிட்டுவது உறுதி! அதில் ஐயம் எனக்கு இல்லாதபோது சோர்வடைவானேன்!” என்று எண்ணிப் பணியாற்றினார். எதிர்ப்பு, இணைப்பாக மாறியது; தூற்றுதல், போற்றுதலாக மாறியது; புகழ் ஏணியின் உச்சிக்கு ஏறினார்! பொருளும் தானே வந்து குவிந்தது!

நாடக மன்னர்:

நாடகச் சாலையின் முன் நிறுத்தும் குதிரைகளைப் பார்த்துக்கொள்ளும் தொழில் செய்தவர்தாம்

சேக்சுபியர். குதிரையைக் கட்டிப் போட்டுக் காத்துக் காசு வாங்குவதுடன் கடமை முடிந்ததாக அவர் கருதியிருந்தால் அவர்க்கு உலகம் இவ்வளவு தலைவணக்கம் புரியுமா?

வாய்ப்புக் கிட்டிய பொழுதெல்லாம் நாடகக் காட்சிகளைக் கண்ட சேக்சுபியர், ஒவ்வொருவர் நடிப்பைப் போலவும் நடித்துப் பழகினார். ஒவ்வொருவர் உரையாடலையும் மனப்பாடம் செய்தார். எதிர்பாராத நிலையில் நடிக்க வாராத ஒரு நடிகருக்காக நாடக மேடையில் புகுந்தார்! தொடர்ந்து நடித்தார். தாமே கதை எழுதினார்; உரையாடல் எழுதினார்; நடித்தார்; ஏன்? நாடக இயக்குநராகவும், அரங்க உரிமையாளராகவும் வளர்ந்தார்.

முயற்சியின் வெற்றி :

முயற்சியாளன் கையில்பட்ட இரும்பும் பொன்னாகும்; மண்ணும் பொன்னாகும்; கல்லும் கலை பேசும்; மூங்கில் குழலும் கோடிக்கணக்கான செல்வத்தைக் குவிக்கும். ஆகவே “பிறப்பிலே ஒருவன் கொண்டு வருவது நூற்றுக்குப் பத்துப் பங்கு என்றால் தன் முயற்சியால் அமைத்துக் கொள்ளுவது தொண்ணூறு பங்கு” என்கிறார் ஒருவர். ‘ஐந்துக்கு இரண்டு பழுதில்லை’ என்றும், ‘நூற்றுக்கு நாற்பது வெற்றி’ என்றும் கருதும் உலகிடைபில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறான முயற்சியே வெற்றியின் நிலைக்களம் என்பதில் ஐயம் உண்டா?

பாட்டியும் பேரனும் :

‘எனக்குக் கணக்குப் பாடம் வரவில்லை’ என ஏங்குகிறான் சிறுவன்; ‘எனக்கு வரவும் வராது’ என்றும்

சோர்வடைகிறான். அவன் பாட்டிக்குப் பேரனின் பேச்சும் செயலும் பிடிக்கவில்லை. அவனிடம், “இந்தத் தடித்த இரும்புக் கம்பியைத் தேய்த்துக் குடைக்கம்பி ஆக்கப் போகிறேன்,” என்றான். “ஒரு சின்னஞ்சிறு குடைக் கம்பிக்காக இப் பெரிய இரும்புக் கம்பியைத் தேய்க்க வேண்டுமா? தேய்க்க முடியுமா?” என்று பலப்பல நினைத்தான் பேரன். பாட்டி தன் பணியைத் தொடர்ந்தான். நாட்கள் சில சென்றன; இரும்புக் கம்பி குடைக்கம்பியாக மாறிற்று! பேரன் வியந்தான். “பையா! பெரிய இரும்புக் கம்பியையே குடைக்கம்பியாக மாறும் அளவு தேய்த்து விட முடியுமானால், உனக்கு வாராது என்று நீ கூறும் அந்தக் கணக்குப் பாடத்தைத் தானா வரச்செய்துவிட முடியாது?” என்று நன்றாக உள்ளத்தில் தைக்குமாறு கேட்டான். பாட்டியின் கேள்வி பேரனுக்கு நல்லதொரு திருப்பத்தை உண்டாக்கியது! இத்திருப்பம் “எனக்கு இந்தப் பாடம் வராது” என்பவர் அனைவருக்கும் உண்டாக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இச்செய்தியைக் கேட்டதற்குப் பயன் உண்டு.

நெல்லும் புல்லும் :

புல் எளிதாக முளைத்துவிடும்; நாம் நீர் பாய்ச்சாவிடிலும், உரம் போடாவிடிலும் வளர்ந்து விடும். ஆனால் நெல்லை நாம் முயன்று கண்காணிப்போடு வளர்த்தால்தான் வளர்ந்து பயன் தரும். நல்லவற்றுக்கும் அல்லவற்றுக்கும் உள்ள வளர்ச்சி வேற்றுமை இதுதான். தேவையற்றது, நம் முயற்சியில்லாமல் தானே செழித்து வளரும். நல்லது, நாம் முயன்று முயன்று வளர்த்தால் தான் வளரும். அம் முயற்சியில் இடையீடுபட்டாலும் தளர்ந்தாலும்

கெட்டுப்போகும். “நாறு நாள் ஒதி, ஆறுநாள் விட்டால் போதும்! கற்றவை எல்லாம் மறந்து போகும்.”

நூலகத் திறவுகோல் :

பெட்ரார்ச் என்பவர் ஒரு கவிஞர்; இத்தாலியைச் சேர்ந்தவர். அவருக்குப் படிப்பில் இருந்த ஆர்வத்தையும் முயற்சியையும் அளவிட்டுரைக்க இயலாது. அவர் தமக்கெனத் தனி நூலகமே நிறுவியிருந்தார். அவர்க்குக் கிடைத்திருந்த நண்பர் ஒருவர் ‘நூலகத் திறவுகோலைத் தரமுடியாது’ என எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார். பாவம்! பெட்ரார்ச்சினால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை; படிக்காமல் பொழுதை எப்படிப் போக்குவது என்றே அவருக்குப் புரியவில்லை. ஒவ்வொரு நொடி கடப்பதும் பலநாட்கள் ஆவதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது; உள்ளத்தில் உண்டாகிய துயர் உடலையும் வாட்டியது. சோர்ந்து படுத்தார்; தலை வலித்தது; காய்ச்சல் உண்டாகியது; இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கூட ஆகிவிடவில்லை. பத்து நாட்கள் கழித்தே திறவுகோலைத் தரப்போவதாகக் கூறிச் சென்றிருந்தார் நண்பர். என் செய்வார் பெட்ரார்ச்!

பெட்ரார்ச் படும் துயரைக் கேட்டறிந்தார் அவர் நண்பர். தாம் செய்த தவற்றைப் பொறுக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டு திறவுகோலைத் தந்தார்; நூலகத்துள் புகுந்த போதே அவரைப் பற்றிய உள்ளத் துயரும், உடற் பிணிகளும் வெளியேறின!

வெற்றி என் கைகளில் :

ஆகவே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் விருப்புக்கும் இயல்புக்கும் பொருந்திய முயற்சி இன்னதென முதற்கண்

தேனிய வேண்டும். அம் முயற்சியை நிறைவேற்றுதற்கு ஏற்ற வழி துறைகளை ஆராய வேண்டும் ; அத்துறைகள் பற்றிய அறிஞர்கள் நூல்களையும் அத்துறைகளில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்ட பெரியவர்களின் வரலாறுகளையும் நிரம்பக் கற்க வேண்டும். 'வெற்றி என் கைகளிலே' என்னும் உறுதியும், 'மலையே உருண்டு வரினும் நிலை குலையேன்' என்னும் ஊக்கமும் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது உங்களுக்கு உதவுவதற்காகத் தேய்வமே தன் ஆடையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு முன் வரும் !

“ முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை

இன்மை புகுத்தி விடும் ”

— திருக்குறள்.

7. முட்டுக் கட்டை

“ இளம் பருவத்தினராகவுள்ள எங்களால் என்ன முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ள முடியும்? என்ன முன்னேற்றத்தைக் காட்ட முடியும்? எந்த ஒன்றுக்கும், ஏற்ற பருவம் வேண்டாவா?” என்று உங்களுள் சிலர் எண்ணக்கூடும். அவ்வாறு எண்ணினால் அது பெருந்தவறாகும்.

சிறுமா மனிதர் :

முயற்சி, முன்னேற்றம் இவற்றுக்கும், செயற்கரிய செயல்களைச் செய்தற்கும் இளமை எப்பொழுதும் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது இல்லை. உங்கள் வயதுக்கும் குறைந்தவர்களான பெருமக்கள் ‘சிறு பருவப் பெரியர்’ என்றும், ‘சிறுமா மனிதர்’ என்றும் பாராட்டப்பெற்று இருக்கின்றனர். வயதால் சிறுவர்களாக அவர்கள் இருந்தாலும் அறிவாற்றல்களால் பெரியவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். ஆகவே, இளமைப் பருவம் பெருஞ்செயலுக்குத் தடையானதன்று என்று நீங்கள் எண்ணி உறுதிக்கொள்ள வேண்டும்.

தாழ்வு மனம் :

சில இளைஞர்களுக்குத் தங்கள் திறமைமீது நம்பிக்கை உண்டாவது இல்லை. அவர்கள் “நம்மால் இதைச் செய்ய முடியுமா? நாம் எப்படி இதில் தேர்ச்சிபெற முடியும்? நமக்குப் புரியாத, நம்மால் செய்ய இயலாத செயல்கள் இவை” என்றெல்லாம் தாழ்வு மனம்

பான்மை கொண்டுள்ளனர். இத்தாழ்வு மனப்பான்மை முட்டுக்கட்டையாகும். அதனை முனையிலேயே கிள்ளி யெறியவேண்டும். உங்களுக்குள் ஒளிந்துகிடக்கும் ஆற்றல்கள் பலப்பல. உங்களை நீங்களே உணரும் போதும், பலப்பல வாய்ப்புக்களில் உங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும்போதுமே தெளிவாக இதை உணர்வீர்கள்.

தன்னை உணர்தல் :

அனுமானைப் பற்றி ஒரு கதை சொல்வார்கள். அனுமான் காற்றுக்கடவுளின் மைந்தன்; விண்ணில் பறக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன்; ஆனால் அவன் தன் ஆற்றலைத் தான் அறியாமல் இருந்ததால் மற்றவர்களைப் போலவே இருந்தான். ஒருநாள் ஒரு பெரியவர், அவன் ஆற்றலை உரைத்தார். “நீ நினைத்தால் விண்ணிலேயும் பறக்க முடியும்” என்று தூண்டினார். உடனே, வானில் பறந்தான் அனுமான். இக்கதையின் கருத்து என்ன? ஆற்றல் சிலரிடம் அடங்கிக் கிடக்கிறது. அவர்கள் அவ்வாற்றல் தம்மிடம் இருப்பதை அறிந்துகொள்வதில்லை; அறிந்து கொள்வார்களே யானால் அல்லது தக்கவர்கள் தக்க பொழுதில் தூண்டுவார்களே யானால் செயற்கருஞ் செயல் செய்வார்கள் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

உணர்க! உணர்க!

அன்புள்ள மாணவர்களே, உங்கள் ஆற்றலை நீங்கள் உணருங்கள். உணர்வீர்களே யானால் எத்துணையோ பெரும்பெரும் கவிஞர்களும், அறிஞர்களும், கலைஞர்களும், தொழில் வல்லார்களும், தொண்டர்களும் உங்களுள் அடங்கிக் கிடப்பதை அறிவீர்கள்! எதிர்கால உலகுக்கு இணையற்ற நன்மைகளை யெல்லாம் வழங்குவீர்கள்.

இளமை தடையா ?

மூன்றாம் வயது தொடங்கிப் பதினாறாம் வயதுக்குள்ளாகவே பத்திச் சுவை சொட்டும் பல்லாயிரம் பாக்களைப் பாடினார் திருஞான சம்பந்தர் ; தம் பதினெட்டாம் வயதுக்குள் 'தம்பிரான் தோழ'ராகித் தண்ணிறந்தேனொழுகும் தேவாரப் பதிகங்கள் பன்னூறு பாடினார்—சுந்தரர்! கன்னிமைப் பருவத்திலேயே கனிவு கொண்டு கடவுட் பாக்களை விரும்பிப் பாடினார் ஆண்டாள் அம்மையார்! பத்தாம் அகவை வருமுன்னரே நாட்டுப் பற்றுட்டும் புதுவகைக் கவிதைகளைப் பொழிந்தார் பாரதியார். ஆங்கிலப் பேரறிஞர் சான்சன் (Johnson) தம் நான்காம் வயதிலேயே முழுமுழு நூலாக மனப் பாடம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். தேன் ஒழுகும் திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையாரையும் பாடிய மாணிக்கவாசகர் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்ததெல்லாம் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளே யாகும். இந்திய மண்ணிலே பிறந்து அமெரிக்கா, சப்பான் முதலாய வெளி நாடுகளில் எல்லாம் இந்து சமயக் கொடியை எட்டா உயரத்தில் பறக்கவிட்ட விவேகானந்த அடிகள் வாழ்ந்தது முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளே யாம்.

படைகொண்டு உலகவலம் வருவதற்காக அலெக்ஸாண்டர் புறப்பட்டபோது அவருக்கு வயது இருபத்து ஒன்றேதான். இளம் பருவத்திலேயே பகைவர் பலரை வென்றான் தலையாலங் காளத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன். பகைவர்கள் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டு தீ யூட்டியபோது இளைய கரிகாலன் வலியு களிந்துபோல வெளியேறி வெற்றிக் கொடி நாட்டினான். பதின்மூன்றாம் வயதிலேயே பட்டத்திற்கு வந்து,

நாடு பாராட்டுமாறு ஆட்சிபுரிய முடிந்தது அப்பரால் ! இத்துணைச் சிறுமா மனிதர்களின் திறங்களை அறிந்து கொண்ட பின்னர், நீங்கள் “எங்கள் இளமைப் பருவம் முன்னேற்றத் திட்டத்திற்கு இடந்தருமா?” என்னும் ஐயம் நீங்கி வாழ்வீர்களாக.

வறுமை கொடிது :

“கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ; அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை” என்று தனிப்பாடல் ஒன்று கூறுகிறது. அதுபோல் “இளமையிலே வறுமையின் கொடிய பிடிக்கு ஆட்பட்ட எங்களால் ஏற்றம் எய்த முடியுமா?” என்று சிலர் எண்ணுவது புலனாகின்றது.

வறுமை கொடியதுதான் ; “இன்று வந்து துன்புறுத்திச் சென்ற வறுமை நாளையும் வருமோ?” என்று ஏங்க வைப்பது தான். ‘எரியிடையில் உறக்கம் வந்தாலும் வரும் ; வறுமை இடையில் உறங்க முடியுமா?’ என்று வினாவுகின்றார் திருவள்ளுவர். ஆனால், வறுமையைக் கண்டு வாய்திறந்து சிரித்து நல் வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள் இலரா? அவர்களையெல்லாம் ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாமல் தோல்வி கண்ட வறுமை உங்களைத்தானே வீழ்த்திவிடப் போகின்றது?

நோயால் வாடி நொந்துபோய்க் கிடந்தாலும் புலி தன் தலையை நாய் முகர்ந்து பார்க்க இடம் கொடுப்பது இல்லை. அதுபோல் ஊக்க மிகுதியாளரை வறுமை நெருங்குவதே இல்லை. வறுமைக்கு வறுமை :

வறுமை ஒன்றையே வாழ்வாகக் கொண்ட பெருஞ் சித்திரனும், பெருந்தலைச் சாத்தனும் வரலாற்றில் இடம் பெறத் தவறினார்களா?

ஓளவையார், செல்வச் சீரோடு வாழ்ந்ததாலா மன்னர்க்கு மன்னரும் மதித்துப் போற்றத் திகழ்ந்தார்?

தெரு விளக்கிலே படித்து உயர்நீதி மன்றத்தின் நீதிபதியாகத் திகழ்ந்த சர். தி. முத்துசாமி ஐயருக்கு வறுமை தடையாக இருந்ததா? அமெரிக்க நாட்டின் தலைவர் வாசிங்டன், பொதுவுடைமை உருசியாவை உருவாக்கிய புரட்சி வீரர் லெனின், மூலதனம் என்னும் இணையற்ற நூலைப் படைத்து மார்க்சியம் என்னும் தத்துவத்தை உருவாக்கிய காரல் மார்க்ஸ், சமுதாய ஒப்பந்தம் என்னும் நூலைப் படைத்துப் பெரும் புரட்சி யுண்டாக்கிய ருசோ ஆகியவர்கள் எல்லாம் மாளிகை யிலே பிறந்து செல்வச் செழிப்பிலே வளர்ந்தவர்களா? ‘அடுத்த வேளைக்கு என்ன செய்யலாம்’ என்று ஏங்கி வாழ்ந்த ஏழைக் குடியில் பிறந்தவர்களே அவர்கள். ஆகவே வறுமையை எண்ணி வாட்டம் கொள்ளாதீர்கள். “வறுமை என்பது இது கிடைக்க வில்லையே அது கிடைக்க வில்லையே என்று நினைக்கும் நினைவே ஆரும்; செல்வம் என்பது உள்ளத்தின் நிறைவே யாகும்,” என்பன தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தெளிந்து உரைத்த கருத்துக் குவியல்கள். அவர்கள் வழியில் வந்த நீங்கள் வறுமையைக் கண்டு அயர்ந்து விடாமல் வறுமைக்கு வறுமை உண்டாக்கி வாழ்வீர்களாக.

உறுப்புக்குறை :

இன்னும் ஒருசிலர், “நாங்கள் உறுப்புக் குறை யாளர்களாகப் பிறந்துள்ளோம். எங்களால் எப்படி மற்றவர்களைப் போல் முன்னேற்றத் திட்டங்களை நினைக்கவும் செய்து முடிக்கவும் முடியும்?” என்று

கருதுகின்றனர். “வள்ளுவர் பிறந்த நாட்டிலே இந்த எண்ணம் உண்டாவதற்கே இடமில்லை,” என்று அழுத்தமாகக் கூற விரும்புகிறோம்.

“உறுப்புக்கள் சீர்பெற அமையாமை குற்றம் ஆகாது; ஆனால் செவ்வையாக உறுப்புக்கள் அமைந்தும் அவற்றைத் தக்க வழிகளில் பயன்படுத்தாது இருப்பதுதான் குற்றம்” என்பது வள்ளுவநெறி.

சங்கப் புலவர் :

சங்க காலத்தில் உறுப்புக் குறையுடைய புலவர்களும் வேந்தர்களும் பலப்பலர் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களெல்லாரும் தங்கள் உறுப்புக் குறைகளைக் கண்டு ஒடுங்கிவிடவில்லை. உலகம் புறக்கணித்து ஒதுக்கிவிடும் என்று எண்ணவும் இல்லை. ‘முடவர், குருடர்’ என்று தம்மைப் பிறர் அழைப்பதைக் கேட்டு இந்நாளில் வருத்தம் அடைவது போல் அவர்கள் அடைந்தது இல்லை. உறுப்புக் குறைகளையே பெயராக இட்டு அழைத்ததையும் வேறுபாடு சிறிதும் இல்லாமல் ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். இந்நிலையையே அவர்கள் தம் உறுப்புக்குறையை முன்னேற்றத்தடை என்று அவர்கள் கருதினர் அல்லர் என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

குறையில் நிறை :

சங்கப் புலவருள் ஒருவர் நெடுங் கண்ணர்; இன்னொருவர் பெருங் கண்ணர்; வேறொருவர் காரிக் கண்ணர்; மற்றொருவர் கதக் கண்ணர்; பிறிதொருவர்

பூங் கண்ணர் ; மேலும் ஒருவர் பூதக் கண்ணர் ; ஒருவரோ குண்டு கண்ணர். இப்படி இன்னும் கண்ணால் பெயர் பெற்றவர்கள் பலர். வேந்தன் ஒருவன் முடவனுக்கு இருந்தான். அவன் பெயர் முடத்திருமாறன். இன்னும் முடக் கொல்லர், முடக்கொற்றர், முடத்தாமக் கண்ணியார், முடமோசியார், ஐயூர் முடவர் என்னும் பெயருடைய புலவர்கள் பலர் இருந்தனர். கண் குறையும், கை, கால் குறையும் அல்லாமல் பிற உறுப்புக் குறை உடையவர்களும் மிகப் பலர் இருந்தனர். உறுப்பு நிறைவுடையவர்கள் எத்தகு ஏற்றத்தைப் பெற்றார்களோ அத்தகு ஏற்றத்தைப் பெற அவர்கள் தவறவில்லை.

அந்தக் கவிராயர் குருடர் ; அவ்வாறே இரட்டைப் புலவர்களுள் ஒருவரும், மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலரும் குருடர் ; இலியாத், ஓடிச்சு என்னும் பெருங்காவியங்களை இயற்றிய புலவர் ஓயர் குருடர். ஐந்தாண்டளவும் ஊமையாக இருந்த குமர குருபரர் பதினான்கு நூல்கள் இயற்றிப் பெருத்த அளவில் சமயப்பணி புரிந்தார்.

இவர்களை யெல்லாம் வெல்லும்வகையில் தோன்றியவர் கேலன் கேல்லர் என்பவர்.

கேலன் கேல்லர் : (Hellen Keller)

“நான் என் ஆறும் திங்களிலேயே ‘நலமா?’ என்று கேட்கத் தொடங்கிவிட்டேன் ; எனக்கு ஒரு வயது ஆகும்போதே நடக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்” என்று சொல்கிறார்கள். இன்பே உருவான அந்தப் பருவம் நீடிக்கவில்லை. ஓர் இளவேனில் காலமும் கோடைக்காலமும் சென்றன. இவையே இன்பமான

வாழ்வு வாழத் துடித்த குழந்தையாகிய எனது உளம் நிறைந்த நாட்கள்.

“பிப்ரவரித்திங்கள் வந்தது; அதனுடன் எனக்கு நோயும் வந்தது; படுத்துவிட்டேன்; என் கண்களையும் காதுகளையும் கெடுத்துவிட்ட நோய் அது. புதிதாகப் பிறந்த குழந்தை போல் நினைவற்றுக் கிடந்தேன். வயிற்றிலும் மூளையிலும் அடைப்பு உண்டாகிவிட்டது. நான் பிழைக்கவே மாட்டேன் என்று மருத்துவர் எண்ணினாராம். ஆனால், ஒருநாள் எதிர்பாராமல் காய்ச்சல் இறங்கிவிட்டது. இதைக் கண்டு என் குடும்பத்தார் மகிழ்ந்தனர். எனக்கு இனிக் கண் திறக்காது, காது கேட்காது என்று அவர்களில் எவருக்கும் தெரியாது; ஏன் - மருத்துவருக்குக் கூடத் தெரியாது” என்று தம் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகிறார் கெலன் கெல்லர். ஒன்றரை வயதிலேயே கண் குருடாகி, காது செவிடாகி, வாயும் ஊமையானவர் அவர். அவர் நிலைமையை அறிந்தவர்கள் அனைவரும் அவர் வாழ்வே அடியோடு தொலைந்துவிட்டது; இருண்டே போய்விட்டது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர். ஆனால், கெல்லரும் அவர் வீட்டாரும் அந்த முடிவுக்கு வந்துவிடவில்லை.

கெல்லர் ஒரு குருடர் பள்ளிக்குச் சென்றார். குமாரி சல்லிவன் என்னும் பெயருடையவர் அவருக்கு ஆசிரியராக அமைந்தார். அவரும் கண்ணொளியற்ற குருடர் ஆவர். ஆயினும் “குருடும் குருடும் சேர்ந்து குருட்டாட்டம் ஆடிக்” குழிக்குள் விழவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மார்க் டுவயன் என்னும் ஆசிரியரால் “இந்த நூற்றாண்டின் பெரியவர் என்று

பாராட்டத்தக்கவர் இருவர். அவர் நெப்போலியனும், கெலன் கெல்லரும் ஆவர்” என்று பாராட்டும் பேறு பெற்றார்.

இணையிலாப் பேறு :

கண்ணொளியுடைய மனிதன் கற்பதைப்போல் பன்னூறு மடங்கு நூல்களைக் கற்றவர் கெலன் கெல்லர். செவியுணர்வு பெற்றவர்களைவிட மிகுதியான செய்திகளையும் இசையையும் கேட்டுத் தெரிந்திருக்கிறார் அவர். பேச்சுத்திறம் உடையவர்களைப் போலவே இனிய சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியிருக்கிறார். எப்படி அவநால் செய்ய முடிந்தது? அயரா முயற்சி, தன்னம்பிக்கை என்பவற்றால் தாம் இயற்றினார்.

‘கண்களைக் கெடுத்தவன் மதியைக் கொடுப்பான்’ என்பது பழமொழி. ஒருகுறை மற்றொரு நிறையைத் தந்திருக்கும்! ஆகவே, ‘எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? எங்கள் வாழ்வே பாழாகிவிட்டது’ என்று எவரும் ஏங்க வேண்டுவது இல்லை.

பகடு : (காளை)

அறிவும் உள்ளத்தே அடங்கிக் கிடப்பது; ஆற்றலும் உள்ளத்தே அடங்கிக் கிடப்பது; உலையா முயற்சியும் ஊக்கமும் உள்ளத்தேதாம் அடங்கிக் கிடப்பன. அவற்றை வெளிக்கொணரும் ஆற்றல் கைவந்தவர்கள் வெற்றி காணுகிறார்கள். பிறர் தோல்வி அடைந்து துவண்டு வீழ்கிறார்கள். வெற்றி வாழ்வு வாழ விரும்புபவர்கள் அனைவருக்கும் எடுத்துக் காட்டாகக் காளைமாடு இலங்குகிறது. துன்பத்திற்கும் துன்பமுட்டும் துணிவு, காளைக்கு உள்ளமையைப்

பெருமக்கள் பலர் பாராட்டியுள்ளனர். ஆனால் அவற்றுள்ளும் சண்டிகள் உண்டு என்பதை மறந்துவிட முடியாது. “ தின்னுமாம் ஒரு படப்பு ; திரும்பாதாம் ஒருமடக்கு ” என்பது தின்று கொழுத்து உழைக்காத மாட்டுக்குத் தீட்டி வைத்த பாராட்டுப் பட்டயம்.

வண்டி தாங்காத அளவுக்குச் சமை ஏற்றப்பட்டு இருக்கிறது ; ‘அச்சு முரிந்து விடுமோ?’ என்று ஐயப்படும் அளவுக்குச் சமை உள்ளது. செல்லும் வழியோ அளறும் சேறும் மல்கியது ; மேலே மணல் ; அதன் கீழே அளறு ; சக்கரம் மணலுக்குக் கீழே பதிகின்றது ; பாரச்சட்டம் பதியும் வரை வண்டி மணலுள் ஆழ்ந்து போகின்றது. ஆயினும் வண்டியைக் காளைகள் விடாமல் இழுக்கின்றன. ஆற்றல் எல்லாம் கூட்டி இழுக்கின்றன !

மணலைத் தாண்டி மேட்டில் ஏறவேண்டும் ; எளிதில் ஏற முடியாத நிலையில் உள்ளது மேடு ; அயரவில்லை மாடுகள் ; முன்னங்கால்களை நிலத்தில் ஊன்றி, தலையைக் கீழே சாய்த்துக் கொம்பையும் காதுகளையும் நிமிர்த்தி, முயற்சியோடு வண்டியை இழுத்து மேடேறுகின்றன. அவற்றுக்கு உண்டாகிய தடைகள், அல்லல்கள், சமைகள் தாம் எத்துணை ! எத்துணை ! இத்துணை இடுக்கண்களையும் கடந்து வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றல் இருப்பதால் தான் காளைகள் புலவர்களால் புகழப்படுகின்றன.

“காளை போன்றவனை எந்த இடர்ப்பாடும் நெருங்கித் துயரூட்டாது. துயரூட்ட வந்த அந்த இடர்ப்பாட்டையே அவன் துயரூட்டித் தொலைப்பான்” என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். “மணற்பரக்கவும் கல்

பிளக்கவும் நடக்கவல்ல பெருமிதமிக்க பகட்டுக்கு நடத்தற்கு அரிய வழியும் உண்டோ?" என்று ஓளவையாரும் பாராட்டுகின்றார்.

இறக்கமும் ஏற்றமும் :

‘தாய் எவர்? தந்தை எவர்? உடன் பிறந்தார், உற்றார் எவர்?’ என்று அறியக் கூடாமல் ஆதரிப்பார் எவரும் இன்றி உலகில் இருந்தவர்களில் எத்துணையோ பெயர்கள் பிற்காலத்தில் அறிஞர்களாகவும் கலைஞர்களாகவும் செல்வர்களாகவும் தொழிற்கூடத் தலைவர்களாகவும் ஆள்வோர்களாகவும் விளங்கி வரலாற்றில் நிலையான ஓரிடத்தைத் தமக்கென உருவாக்கி விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். தேடிய செல்வம் எல்லாம் இழந்து தெருவிலே போக நின்றவர்கள் கோடிகோடியாகத் தேடிக் குவித்திருக்கிறார்கள். ஏற்றிருந்த ஓர் எளிய பொறுப்பிலே யிருந்தும் வெருட்டியடிக்கப் பெற்று வீதியே தஞ்சமாக வந்த பலர், முக்கிலே விரல் வைத்து நோக்குமாறு உயர்வு எய்தியிருக்கிறார்கள். பகடு போன்ற உலையா முயற்சியாளர்கள் இவர்கள்.

உடையா உள்ளம் :

வாழ்வில் எந்த ஒன்று உடைந்து போனாலும் மீண்டும் ஒன்று கூடி விடலாம். கண்ணாடி உடைந்தால் கூட, நொறுக்கிக் கண்ணாடியாக மீண்டும் உருவாக்கி விடலாம். ஆனால் உள்ளம் உடைந்தால் ஒட்டவோ, ஒருப் படுத்திவிடவோ இயலாது. எனவே, உள்ள உறுதிதான் சிறந்த செல்வமாகும். அஃதின்றேல், பிற செல்வங்களால் பயனில்லை. இதைத் தெளிவாக உணர்ந்தவர்கள் வீடோ, நிலமோ, பதவியோ, வாய்ப்போ

இழந்த பொழுதுகளில் எல்லாம் தங்கள் உள்ளத்தை மட்டும் உடையாமல் காத்தனர். அதனால் இழந்த வற்றையெல்லாம் ஒன்றுக்குப் பத்தாகவும் நூறாகவும் தேடினார்கள். அத்தகைய உடையா உள்ளம் உங்கட்கு வர வேண்டும்! நீங்கள் உயர்வு எய்தவேண்டும்!

“உள்ளம் உடைமை உடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.”

8. எடுத்துக் காட்டான இளமையர்

இனிய மாணவர்களே! உங்களைப் போன்ற இளம் பருவத்திலேயே அரிய செயல்களைச் செய்து பாராட்டுப் பெற்ற மாணவர்கள் சிலரை நீங்கள் அறிந்து கொள்வது நலமாகும். அவ்வாறு அறிவது அவர்கள் சென்ற வழியில் நீங்கள் செல்லுதற்குத் துணையாகும்.

ஆசிரியர்க்குப் பெருமையளித்தவன் :

கும்பகோணத்தில் இப்பொழுதுள்ள அரசினர் கல்லூரி, தொடக்கத்தில் மாநிலப் பள்ளி என்னும் பெயருடன் இருந்தது. ஆங்குத் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றிய சுவாமிநாத தேசிகர் என்பார் திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியில் வேலை பெற்றுச் சென்றார். அவ்விடத்திற்குத் தகுதியான ஒருவரை நியமிக்க வேண்டியிருந்தது.

அப்பள்ளியில் தலைமையாசிரியருக்கு அடுத்த நிலையில் கோபால ராவ் என்பவர் ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் தமிழில் தேர்ச்சி உடையவராக இருந்ததால் தேசிகர் இருந்த இடத்திற்கு வேறொருவர் வரும்வரை தமிழ் வகுப்புக்கள் சிலவற்றைத் தாமே நடத்தி வந்தார். ஒருநாள் அவர், 'செல்வழி' என்னும் சொல்லை எப்படிப் பிரிப்பது என ஒரு மாணவனை வினாவினார். அவன் செல்+உழி என்று பிரித்துச் சொன்னான்.

“‘செல்வழி’ என்பதில் வகரம் இடையில் வந்திருக்கிறதே அதற்குப் பெயர் என்ன?” என்று மீண்டும்

வினாவினார். அந்த மாணவன் விடைதரவில்லை. வேறு சிலரை வினாவியும் அவர்களும் விடை தரவில்லை. தேவாசி என்னும் பெயருடைய ஒரு மாணவன், “செல்வழி என்பதில் இடையே வந்த வகரம் எழுத்துப் பேறு, ‘வின் வத்து’ என்பதில் வின், அத்து என்னும் இரண்டு சொற்களும் சேரும்போது இடையே வந்த வகரமும் இது போன்றதே” என்று கூறினான்.

கோபால ராவ் வியப்படைந்து “வகர மெய்யை உடம்படுமெய் என்று ஏன் சொல்லக் கூடாது?” என்றார்.

“உயிரீற்றின் முன் உயிர் வந்தால் இரண்டும் நின்றவாறே சேரா. ஆதலால் அவற்றை உடம்படுத்து தற்கு வரும் ‘யகர வகர’ மெய்களை மட்டும் உடம்படுமெய் என்று சொல்வார். இது வேறு வகையில் தோன்றிய எழுத்து ஆதலின் ‘எழுத்துப் பேறு’ என்று தான் சொல்லவேண்டும் என்று மேலும் தெளிவாகச் சொன்னான்.

வகுப்பில் சொல்லித் தராத பாடங்களையும் திறமையாகச் சொன்ன தேவாசியிடம் “இதற்குமுன் நீ எங்கே படித்தாய்? எவரிடம் படித்தாய்?” என்று வினாவினார் கோபாலராவ். தான் திருவரங்கம் பள்ளியில் விந்துவான் தியாகராசச் செட்டியாரிடம் பயின்றதாகக் கூறினான் அம்மாணவன்.

தகுதியான தமிழாசிரியர் ஒருவர் தம் பள்ளிக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென எண்ணியிருந்த கோபால ராவ், தியாகராசச் செட்டியாருக்குக் கடிதம் எழுதி வருவித்து, ஆசிரியப் பொறுப்பிலே இருத்தினார்.

ஒரு மாணவனே ஆசிரியருக்குச் சிறந்த பெருமையை உண்டாக்கியதுடன், அவருக்கு வேலையும் வாங்கித் தந்தான் என்றால் அவனை எடுத்துக் காட்டான மாணவன் என்பதில் தவறு இல்லை அன்றோ!

பள்ளிக்கூடத்தை உயர்த்திய மாணவி :

இன்னொரு மாணவியைப் பார்ப்போம். ஐந்தாம் வகுப்பிலே படித்துக் கொண்டிருந்தாள் அந்த மாணவி. அவள் படித்த பள்ளிக்குக் கல்வித்துறையைச் சேர்ந்த பெரிய அதிகாரி ஒருவர் வந்தார். அவரைச் சிறப்புச் செய்தற்கென ஒரு கூட்டம் பள்ளியில் நடந்தது. அதில் நாம் குறிப்பிட்ட மாணவி ஒரு பாட்டுப் பாடினாள். அப் பாடற் கருத்தும் அவள் பாடிய முறையும் இசையின் மேம்பாடும் அதிகாரியைக் கவர்ந்தன. அப்பாட்டை மீண்டும் பாடுமாறு அவர் வேண்டினார். சிறுமியும் பாடினாள். அவர் அச்சிறுமியை அன்புடன் அழைத்து மிக மிகப் பாராட்டினார். “உனக்கு ஏதாவது பரிசு வழங்க விரும்புகிறேன். நீ விரும்புவதைக் கேள்” என்றார்.

சிறுமி எதையும் கேட்கவில்லை. பன்முறை வலியுறுத்தினார். ஆகவே, “நான் கேட்கும் பரிசைத் தாங்கள் தவறாமல் தருவீர்களா?” என்றாள் சிறுமி. “உறுதியாகத் தருவேன், நம்பு” என்றார். அதிகாரி.

சிறுமிக்கு ஏற்ற வண்ணம் சட்டை, பாவாடை, புத்தகம் இப்படி ஏதாவது கேட்பாள் என்றே பலரும் எண்ணினர். ஆனால் அவளோ, “ஐயா, நான் இந்தப் பள்ளியில் ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கிறேன். அதற்கு மேல் இங்கே வகுப்பு இல்லை. ஆதலால் அடுத்த ஆண்டு இப் பள்ளியை விட்டு வேறு பள்ளிக்கு நான் செல்ல

வேண்டும். ஆனால் ஐந்து கல்லுக்கு அப்பால் இருக்கும் அந்தப் பள்ளிக்குப் பெண் பிள்ளையாகிய என்னை என் பெற்றோர்கள் அனுப்பமாட்டார்கள்; அதனால் என் படிப்புத் தடைபட்டுப் போகும். அவ்வாறு ஆகாமல் தாங்கள் இப் பள்ளியில் எட்டாம் வகுப்பு வரை நடத்த அனுமதி கொடுத்தால் எனக்கு மட்டும் அன்றி, இந்த ஊர்ச் சிறுவர் சிறுமியர் எல்லாருக்கும் பெரு நன்மை உண்டாகும்," என்றுள்.

சிறுமியின் வேண்டுகோளால் அதிகாரி மெய்ம் மறந்து போனார். அந்த இளைய உள்ளத்தில் இருக்கும் அறிவாற்றலையும் கல்வி ஆவலையும், பொது நலத்தையும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தார். எட்டாம் வகுப்பு வரை நடத்த அனுமதி வழங்குவதற்குரிய அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் செய்வதாக ஏற்றுக்கொண்டார். சிறுமி பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

அப்பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் அத் தொடக்கப் பள்ளியை உயர்தொடக்கப் பள்ளி ஆக்குவதற்குப் பல்லாண்டுகள் முயன்று பார்த்தார். அவரால் நினைத்ததை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. ஆனால் பள்ளிச் சிறுமி சரியான பொழுதில், சரியான இடத்தில், சரியான முறையில் சொல்லி நிறைவேற்றிவிட்டாள். தொடக்கப் பள்ளியை உயர்தொடக்கப் பள்ளியாக ஒரு மாணவி மாற்றியமைத்தாள் என்றுல் அவளை நமக்குத் தகுதியான வழிகாட்டியாகக் கொள்ளலாம், அன்றோ! இந்நிகழ்ச்சி கராச்சியின் அருகே உள்ள ஒரு சிற்றூரில் நிகழ்ந்ததாகும்.

ஆசிரியர்க்கு வேலை வாங்கித் தந்தான் ஒரு மாணவன்; மேல் வகுப்புகளுக்கு அனுமதி வாங்கித் தந்தாள் ஒரு மாணவி; இன்னொரு மாணவனைப் பார்ப்

போம். அவன், தான் படித்துக் கொண்டிருந்த பள்ளிக்குக் கட்டடம் கட்டித் தந்தவன் ஆவான்.

பள்ளிக் கட்டடம் கட்டியவன் :

கேன்றி போர்டு (Henry Ford) என்னும் பெயருடைய பெருஞ்செல்வர் ஒரு பள்ளிக்குச் சென்று பார்வையிட்டார். ஒரு வகுப்பினுள் நுழைந்து மாணவர்கள் திறமையைச் சோதிக்க விரும்பினார். “மாணவர்களே, உறுதிக்கடன் பத்திரம் எப்படி எழுதுவது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? அறிந்துள்ளீர்கள் என்றால் மாதிரியாக ஒன்று எழுதுங்கள்,” என்றார்.

வகுப்பில் இருந்த மாணவர்களுள் பலர் எழுதிக் கொண்டு போய், போர்டினிடம் கொடுத்தனர். அவற்றுள் ஒரே ஒரு பையன் எழுதியிருந்த பத்திரம் போர்டின் நெஞ்சத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. திரும்பத் திரும்பப் படித்துப் பார்த்தார். பின்னர் ஒரு காசோலையை எடுத்து அதில் தம் கையெழுத்து இட்டுப் “பள்ளிக் கட்டடத்திற்கு வேண்டிய தொகையை இதில் எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று ஆசிரியரிடம் தந்தார்.

ஆசிரியர்க்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. அவர் பள்ளிக் கட்டடத்தைப் பற்றிப் போர்டிடம் எதுவும் சொல்லவும் இல்லை; நன்கொடை கேட்கவும் இல்லை! கேட்கும் எண்ணமும் தோன்றவில்லை. அவ்வாறிருக்கக் காசோலை எதிர்பாராமல் வந்தால் வியப்படைய மாட்டாரா?

“இடிந்துபோன கட்டடத்தைக் கட்ட முடிய வில்லை; பள்ளி வளர்ச்சிக்கு ஏற்றபடி புதுக்கட்டடம்

கட்டவும் வாய்ப்பு இல்லை. ஆகவே, அக்கட்டப் பணிக்காகப் போர்டினிடம் பத்தாயிரம் டாலர் கடன் பெற்றுக் கொண்டேன்” என்று இம் மாணவன் எழுதியுள்ளான். அவன் எழுதியதில் உள்ள உண்மையும் நல்லெண்ணமும் என் நெஞ்சைத் தொட்டன. அதனால் மகிழ்வோடு இத்தொகையை வழங்குகிறேன்” என்று அவ்வள்ளல் கூறினார். மாணவனை மிக மிகப் பாராட்டினார் ஆசிரியர். பிள்ளைப் பருவத்துப் பேரறிஞன் அல்லனோ அவன்!

எது பெரிது :

வேந்தன் குலோத்துங்கன் புலவர் பேரவையில் இருந்தான். அப்பொழுது கூடியிருந்த புலவர்களை நோக்கி, “கடலிற் பெரிது எது? மலையிற் பெரிது எது? உலகிற் பெரிது எது?” என்று மூன்று வினாக்களை விடுத்தான். தெளிந்து கற்ற புலவர்களுக்கும் வேந்தன் விடுத்த வினாக்கள் வினாக்களாகத் தோன்றவில்லை. கூரிய அம்புகளாகவே தோன்றின. அவர்கள் விடை காண்பதற்கு இயலாது வருந்தினர். ஒருவாறு அவர்கள் கூறிய விடைகளும் வேந்தனுக்கு நிறைவளிக்கவில்லை. அதனால் தக்க விடை கண்டு பின்னொரு நாளில் கூறுமாறு வேந்தன் கட்டளையிட்டுச் சென்றான்.

வேந்தன் வினாக்களும் அவ்வினாக்களுக்குப் புலவர்கள் சரியான விடையளிக்காமையும் அறிந்தான் ஓர் இளைஞன். இராமநேவன் என்பது அவன் பெயர். வினாக்களுக்கு உரிய விடைகளை எளிதில் கண்டான் அவன்; ஏடு ஒன்றை எடுத்து எழுதி வேந்தனுக்கு அனுப்பினான்.

வினாக்களுக்குச் சரியான விடைகள் இவையே என்பதைத் தெளிந்த வேந்தன் புலவர் பேரவையைக் கூட்டினான்.

மலையிற் பெரிது :

“நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது ”

கடலிற் பெரிது :

“பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது ”

உலகிற் பெரிது :

“காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது ”

என்று இராமதேவன் எழுதியனுப்பிய விடைகளைப் படித்தான் வேந்தன். அவையோர் “நன்று! நன்று” என்று பாராட்டினர்; சரியான விடையனுப்பிய பெரும்புலவரைக் காண ஆவலுற்றனர்.

அரசனின் ஏவற்படி சிவிகை ஒன்று இராமதேவனை அழைக்கச் சென்றது. இராமதேவன் ருன்றத்தார் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவன். ஆகவே அவர்கள் நெடுந்தொலை நடந்து சென்றனர்; இளைஞன் இராமதேவனின் இளம்பருவத்தைக் கண்டு வியந்தனர்; எனினும் அரசன் ஆணைப்படி அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினர்.

வந்திருக்கும் புலவர் வயதான முதியவராக இருப்பார் என வேந்தரும் பிறரும் எண்ணினர்; இராமதேவனைக் கண்டு திகைத்தாலும் உருவு கண்டு இகழாமல் பாராட்டி, மேலும் பலப்பல வினாக்கள் விடுத்தனர்.

அவற்றுக்குரிய விடைகளை இராமதேவன் கூறினார். அவையோர் அவருடைய புலமை முதிர்வைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். வேந்தர் இராமதேவனின் கூர்மையான அறிவு, தெளிவு, இறையன்பு, பணிவு ஆகியவற்றையெல்லாம் கருதித் தம் அமைச்சராக ஆக்கிக் கொண்டார். அந்த இராமதேவனே பிற்காலத்தில் பத்திச் சுவை சொட்டச் சொட்டத் திருத்தொண்டர் வரலாறு என்னும் பெரிய புராணத்தைத் தீந்தமிழில் பாடிய சேக்கிழார் பெருமான் ஆவார்.

இவ்வாறு இளம் பருவத்திலேயே சீரும் சிறப்பும் எய்திய மாணவர்கள் மிகப் பலர். அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நீங்களே மிக விரிவாகப் பின்னால் தெரிந்து கொள்வீர்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு ஓர் ஐயம் உண்டாகின்றது. 'எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்லப் பட்ட இளைஞர்கள் அனைவரும் எவ்வெக் காலத்தோ எங்கெங்கோ இருந்தவர்கள். எங்கள் காலத்தில், எங்கள் நிலையில் வாழ்பவர்களுள் அத்தகையவர்கள் இல்லையா?' என்பதே அவ்வையம் ஆகும். 'அதனைத் தெளிவாக்க வேண்டுவதும் இன்றியமையாததே ஆகும்.

அருளாளி :

ஒரு வீட்டின் தலைவாயிலில் ஒரு சிறுமி நிற்கிறாள். அவள் கையில் மண்சட்டி இருக்கிறது. இடுப்பிலே பழைய சாக்கு இருக்கிறது! பனிக் கொடுமையால் உடலில் நடுக்கம் இருக்கிறது. வீட்டின் உள்ளே இருந்த இளஞ்சிறுமி ஒருத்தி அச்சிறுமியைக் காண்கிறாள். அவள் உள்ளத்தில் அசைவு உண்டாகின்றது. அருள் பிறக்கின்றது. உடனே தன்னுடைய பாவாடைகளுள் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து வெளியே நின்ற சிறுமிக்குத்

தருகின்றாள். அந்த இளம் பருவத்தில் வரும் செயலா இது? ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பாவாடை வைத்திருந்தாலும் மேலும் விரும்பிப் புதிது புதிதாகக் கேட்கும் இளம் பருவத்தில் அப் பெருஞ்செயல் செய்தாள்.

இதுபோன்ற செயல் ஒன்றைப் பேரறிஞன் கார்லைத் தம் இளமையில் செய்ததாக அறிகிறோம். மயிலுக்குப் போர்வை தந்த மன்னனையும், முல்லைக்குத் தேர்ந்த வேந்தனையும் அறிவோம். இவர்கள் செயல்களை ஏன் அவற்றுக்கு ஒப்பான செயல் என்று கொள்ளக் கூடாது? ஆகவே கார்லைலும் பிறரும் எப்படி வழிகாட்டிகளோ அப்படியே இச்சிறுமியும் சீரிய வழிகாட்டியே என்பதில் ஐயமில்லை.

துணிவாளி :

சிறுவன் ஒருவன் திடீரென்று கால் வழக்கிக் கிணற்றின் உள்ளே விழுந்துவிட்டான். அவனுக்கு நீந்தத் தெரியாது; நீரும் ஆழமாக நிரம்பிக் கிடக்கிறது; இறங்கத்தக்க படிக்கட்டும் கிணற்றில் இல்லை. இந்நிலையில் விழுந்தவன் மூழ்கித் திணறுகிறான்.

அவன் விழுந்த ஒலியைக் கேட்டு ஓடிவந்தான் ஓர் இளைஞன். தன் சட்டையில் இருந்த ஊற்றுக்கோலையும் காசையும் எடுத்து மேலே போட்டுவிட்டுக் கிணற்றுள் குதித்தான். நீருள் மூழ்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த வனைத் தூக்கித் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு சுவரைப் பற்றி நின்றான். மற்றவர்கள் கூடிக் கயிற்றைக் கட்டிக் கிணற்றுள் விட்ட பின்னர் அதன் வழியாக அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான்! அவனையா தூக்கிக் கொண்டு வந்தான்? போன

உயிரை மீட்டுத் தூக்கிக்கொண்டுவந்தான் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் என்ன? அவன் வெளியே போட்டுச் சென்ற ஊற்றுக்கோலையும் காலையும் எவனோ தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

கிணற்றில் வீழ்ந்தவனைத் தூக்கியவனும் மாணவன் தான்! கிணற்றின் மேலே கிடந்தவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றவனும் மாணவன் தான். முன்னவனை ஏன் மாணவர்கள் எடுத்துக்காட்டாகக் கேள்ளக் கூடாது? பின்னவனை ஏன் வெறுத்து ஒதுக்கித் தள்ளக்கூடாது? நல்லது வரவேண்டுமானால், அல்லது வளர இடம் தரக்கூடாது. அந்நிலை, இளம் பருவத்தில் வந்தால்தான் அவர்கள் வாழ்வு மன பதை உலகில் மலர முடியும்.

அலெக்சாண்டர் வெள்ளத்தில், போகும்போது அவரைப் போரசு தூக்கிக் கொண்டுவந்து கரை சேர்த்து உதவினால்தான் வரலாறு? இம்மாணவ இளைஞன் செய்த செயல் வரலாற்றோடு ஒட்டாதா? இம் மாணவன் தன் இயல்பான பண்புக்கு ஏற்ப, வானூர்திப் படையிலே சேர்ந்து தொண்டாற்றி வருகின்றான். அவன் வாழ்க! அவன் துணிவு வாழ்வதாக!

பொருளாளி :

பாட்டி வீட்டுக்குப் போயிருந்தான் ஒரு மாணவன். பாட்டி அவன் செலவுக்கென நான்கு ரூபாக்கள் வழங்கினார். பொருள் அருமை அறிந்த பேரன் அத்தொகையைக் கொண்டு ஒரு கோழி வாங்கினான். கண்காணிப்போடு வளர்த்தான். மூன்று நான்கு ஆண்டுகள் கடந்தன. இருபது கோழிகளுக்கு மேல்

அவனுக்குச் சொந்தமாயின ! நானூறு ரூபாக்களுக்கு மேல் கையிருப்பு ! எழுதூறு ரூபாக்களுக்கு மேல் வங்கியிருப்பு. நான்கு ரூபாக்களை வழங்கிய பாட்டி, பேரன் ஊர்க்கு வந்து குடியேறும் நிலைமை உண்டாகிறது. அவருக்குத் தனி வீடு வாங்கவோ, பணவாய்ப்பு இல்லை.

பேரன் உள்ளம் வேலை செய்தது ; அறிவும் வேலை செய்தது. தன் கையிருப்பு நானூறு ரூபாக்களையும் கொண்டு ஒப்பந்த முறையில் ஒருவீட்டை வாங்கித்தந்து பாட்டியைக் குடியேற்றினான். இதைப் பார்க்கிலும் என்ன செயலை அவன் செய்ய வேண்டும் ? திருவள்ளு வர் கூறியவாறு, இயற்றலும், ஈட்டலும், காத்தலும், காத்த வகுத்தலும் ஆகிய வழிகளைக் கடைப்பிடித்த அவன் மற்ற மாணவர்க்கு ஏன் வழிகாட்டியாக ஆக மாட்டான்?

அறிவாளி :

ஆசிரியர் சுவையாகப் பாடம் நடத்துகிறார். சிலம் பணிந்து சூர்ப்பநகை அழகு நடையிட்டு வருவதைக் கம்பர் “பஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவ மனுங்க” என்று தொடங்கும் பாடலால் கூறுவதை ஆசிரியர் இனிமையாகப் பாடுகிறார். அந்த ஒலிநயம் காதுக்கு இனிக்கிறது. ஒரு மாணவன் எழுந்து, “சிலம்புடன் நடையிட்டு வருவதைக் கவிஞன் ஒலியால் காட்டி விடுகிறான்! வெறு நடையைப் பார்க்கிலும் மகளிர் பந்தடிக்கும் காட்சியை இப்படி ஒலிநயம் அமையப் பாடினால் எவ்வளவோ சிறப்பாக இருக்கும்,” என்று தன் ஆவலை எழுப்புகிறான் ; அவன் ஆவல் ஆசிரியர் உணர்வைத் தட்டுகிறது ! ஐந்து பாடல்கள் அவ்வினிய இசையால் அமைத்துத் தருகிறார் ஆசிரியர். “அழகாக இரு

கிறது; தொடர்ந்து ஒரு நூலாகப் பாடுங்கள்” என்று வேண்டுகிறான்! — ஆம்! அவன் வேண்டுதல் வீணாகி விடாமல் ஒரு காவியமே உருவாகின்றது. “குழந்தைகளின் கேள்வி முட்டாளையும் அறிஞன் ஆக்கிவிடும்” என்பதில் எவ்வளவு உண்மை பொருந்திக் கிடக்கிறது!

கற்றவாறு நின்றல்!

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்றார் வள்ளுவர். இதுகாறும் செயற்கரிய செயல் புரிந்த பல சீரியரின் வரலாறுகளை ஒருவாறு கற்றுணர்ந்தீர்கள். இனி அத்தகைய சீரியர் வழிநின்று சிறப்புற வேண்டுவது மாணவர்களாகிய உங்கள் கடன். அங்ஙன மின்றி நீவிர் கற்ற கல்விக்கும் வாழ்க்கை முறைக்கும் தொடர்பில்லை என்னும் நிலை இருக்குமானால் நீங்கள் கற்றவாறு நிற்பவராகமாட்டீர்கள்.

எனவே, கல்வியின் பயன் கைவரப் பெறவேண்டுமானால், மாணவர் என்னும் இலக்கணத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழவேண்டுமானால் கற்றவற்றைச் செயல் முறைக்குக் கொண்டுவரல் வேண்டும். குறிப்பாக வரலாறுகளைப் பயிலும் மாணவர்கள் தாமும் வரலாற்றுச் சிறப்பினைப் பெறல்வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால் உந்தப்படல் வேண்டும்.

மாணவர்களாகிய நீங்கள் உடல் வளம் பெற்று வாழ்தல் வேண்டும். சுவரை வைத்தே ஓவியம் எழுத வேண்டும் என்பர் அறிஞர். ஆதலால், நல்லுடல் பெற்று வாழவே நீங்கள் விரும்புதல் வேண்டும். நல் உடலில் நல் உள்ளம் இருக்கும். நீண்ட வாழ்நாள்

பெறுவதற்கு நல் உடலே காரணமாகும். இதனைத் திருமூலரும்

“உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”

என்று கூறுகின்றார். ஆதலால் நீங்கள் தொடர்ந்த உடற் பயிற்சியாலும், நல்லோர் கூட்டுறவாலும் நல்ல நூல்களைப் பயில்வதாலும் நல்லுள்ளமும் நல்லுடலும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும்.

வாழிய உலகம் :

‘இறைவன் தன் சாயலாக மாந்தனைப் படைத்தான்!’ என்பது மறைமொழி. இதன் பொருள் மாந்தனிடம் தெய்வத்தன்மை அடங்கிக் கிடக்கின்றது என்பதே! அதனால்தான் ‘ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்று கூறும் திருமூலர், “உடம்பினுள்ளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான்” என்றும் கூறுகிறார். ஆகவே “உடலோடு பிறந்தோம்; உடலுக்குள்ளே இறைவன் உறைகின்றான்: அவ்விறைவன் வாழும் உடலைக் கொண்டு என்றும் அழியா வாழ்வு வாழ்வதே நம் பிறவிப் பயன் என்னும் உணர்வோடு நல்வாழ்வு வாழ்வீர்களாக! வாழிய உலகம்!

பயிற்சிக் கட்டுரைகள்

அடியிற்கண்ட பொருள்கள் பற்றி ஒவ்வொன்றும் இரண்டு பக்க அளவில் அமையுமாறு கட்டுரைகள் எழுதுக :—

1. மாணவப் பருவம்.
2. தலை, இடை, கடை மாணவர்கள்.
3. பணிவுடைமையும் பண்புகளும்.
4. நூற் பயிற்சி.
5. நல்லவையும் அல்லவையும்.
6. மொழிப்பற்றும் நாட்டுப்பற்றும்.
7. அறிவியற்பற்றும் தெய்வப்பற்றும்.
8. சிலந்திப் பூச்சியும் காப்பிச் செடியும்.
9. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமும், தஞ்சை நூல்சீலையமும்
தோன்றிய வரலாறுகள்.
10. மக்களின் வாழ்வு வகைகள்.
11. சோழன் நல்லுருத்திரனும் முயற்சியின் சிறப்பும்.
12. நூலகத் திறவுகோல்.
13. மாணவர் தம் ஆற்றல் உணர்தல்.
14. வறுமைக்கு அஞ்சாமை.
15. உறுப்புக்குறை வாழ்க்கைக்குத் தடையாகாது.
16. காளையும் மனவுறுதியும்.
17. ஆசிரியர்க்குப் பெருமையளித்தவன்.
18. பள்ளிக்கூடத்தை உயர்த்திய மாணவி.
19. பள்ளிக் கட்டடம் கட்டிய மாணவன்.
20. சேக்கிழார் அளித்த மூன்று விடைகள்.